

อรุณ

คุณคือ ป้อมปราการของฉัน

你是我的城池营垒

沐清雨

มู่ ชิง อวี่

เขียน

อ 1 จี อ

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“คุณไม่เคยได้ยินเธอว่า อ่านตำราหมิ่นเล่มีสู้เดินทางหมิ่นหลี่
เดินทางหมิ่นหลี่มีสู้มีอาจารย์ผู้ทรงภูมิคอยชี้แนะ
แน่นอน ผมมีบังอาจทำตัวเป็นอาจารย์ผู้ทรงภูมิหรอก
แต่คุณจะมาดูถูกความรู้ความเข้าใจทางโลกของผมไม่ได้เหมือนกัน”

- มู่ชิงอวี่

คุณคือป้อมปราการของฉัน

你是我的城池营垒

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks อรุณ

The Work Title: Love to Loved by You

Author: 你是我的城池营垒 Muqingyu

The Proprietor 'Muqingyu' grants the Work to the Publisher

'Amarin Printing and Publishing PCL.' the Thai right through

The Agent 'Xiamen Waitu Linlenbooks Masterminding Co., Ltd.',

without Written consent, it may not be adapted or reproduced in any form.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
มูซิงอวี่

คุณคือป้อมปราการของฉัน / มูซิงอวี่: เขียน; อาจือ: แปล จาก 你是我的城池营垒.- กรุงเทพฯ:

อรณ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(8), 488 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 420)

1. นวนิยายจีน. I. อาจือ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ม7ค7

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-3993-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระขว • บรรณาธิการฝ่ายการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สกุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิภาส วัฒนดาด
ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตดาด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระอ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรพักตรพิมาน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 445 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

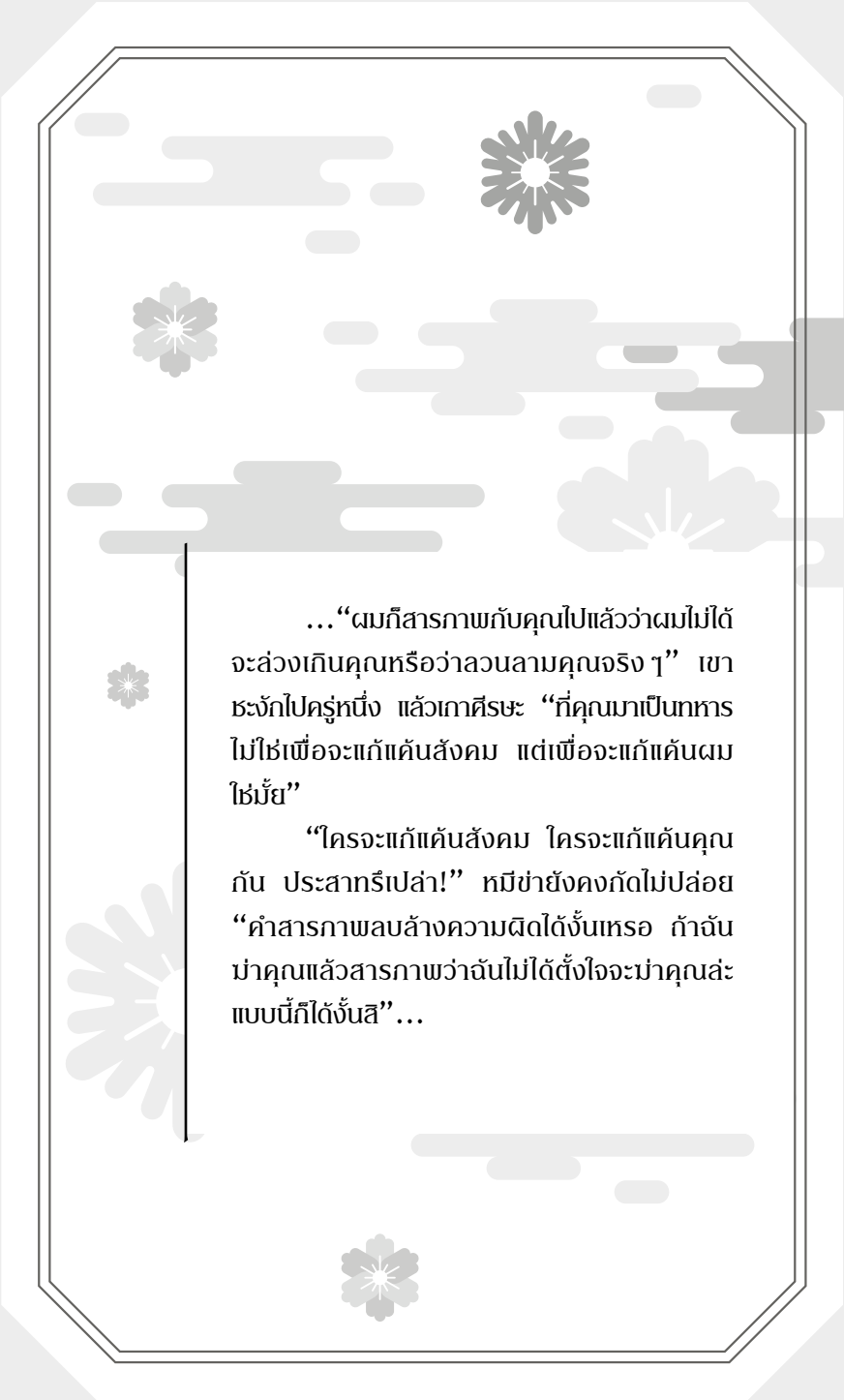
คำนำสำนักพิมพ์

คุณคือป้อมปราการของฉัน เขียนโดยมุซิงอวี เคยดัดแปลงเป็น
ทีวีซีรีส์ในชื่อเดียวกัน และออกอากาศในปี 2020 ที่ผ่านมานี้เอง เรื่องราว
ของสิงเค่อเหล่ย์ ทหารหนุ่มสุดทะล้นที่มียศเป็นถึงพันตรี กับหมีซ่า แพทย์
ฝึกหัดสาวแห่งโรงพยาบาลทหารบก ที่ต่างก็อุทิศชีวิตให้กับการช่วยเหลือ
ผู้อื่น การพบเจอกันครั้งแรกของทั้งคู่ มีเหตุที่ทำให้ต่างฝ่ายต่างประทับใจกัน
ไม่ลืมเลือน เมื่อพวกเขาโคจรมาเจอกันอีกครั้ง เขาจึงเดินทางเข้าหา
กวนโมโหใส่เธอ หวังจะได้ใจเธอมาครอง ส่วนเธอเองก็ใส่ชื่อจนตามเขา
ไม่ค่อยทัน สายใยรักที่ก่อตัวตั้งแต่ครั้งแรกเจอเริ่มถักทอจนกลายเป็นความ
ผูกพัน ทว่าความรักของทั้งคู่กลับมีอุปสรรครออยู่มากมาย

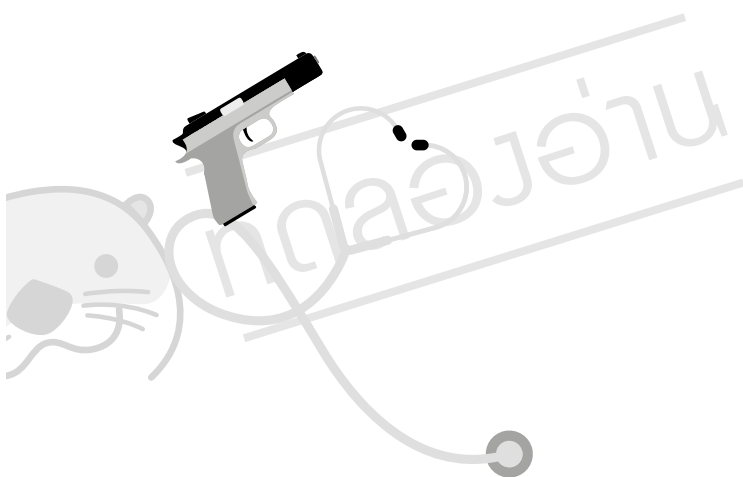
สำนักพิมพ์อรุณหวังว่าทุกท่านจะชอบเรื่องราวความรักหวานละมุน
ของสิงเค่อเหล่ย์และหมีซ่า ที่อ่านแล้วจะต้องยิ้มตามและเอาใจช่วยให้ทั้งคู่
ได้ครองรักกันดังหวังนะคะ

อรุณ

...“ผมก็สารภาพกับคุณไปแล้วว่าผมไม่ได้
จะล่วงเกินคุณหรือว่าลวนลามคุณจริง ๆ” เขา
ชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วเถาศีรษะ “ที่คุณมาเป็นทหาร
ไม่ใช่เพื่อจะแก้แค้นสังคม แต่เพื่อจะแก้แค้นผม
ใช่ไหม”

“ใครจะแก้แค้นสังคม ใครจะแก้แค้นคุณ
กัน ประสาทรึเปล่า!” ทมิข่ายังคงกัดไม่ปล่อย
“คำสารภาพลบล้างความผิดได้ขึ้นหรือ ถ้าฉัน
นำคุณแล้วสารภาพว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะนำคุณละ
แบบนี้ก็ได้ขึ้นสิ”...

ต อ น กั

1

พ ุ ณ ติ ร ง ก า ง แ ย ก

เขาและเธอพบกันตรงทางแยกในฉากชีวิตฉากหนึ่ง เขายื่นมือให้เธอ
ด้วยสีหน้าท่าทางมุ่งมั่นและจริงจัง
และแล้ว ความรักก็บังเกิด...

ทันที ที่พลุส่งสัญญาณสีเขียวลูกหนึ่งปะทุขึ้นบนท้องฟ้า การซื้อมร
แบบประกันหน้าด้วยกระสุนจริงซึ่งเป็นการประเมินผลประจำปีของกองพล
ก็ปิดฉากลง ในการซื้อมรเป็นเวลาสามวันครั้งนี้ พันตรี สิงเค่อเหล่ย
ผู้ดำรงตำแหน่งเสนานิการทหารแสดงผลงานได้อย่างยอดเยี่ยม

ระหว่างการประกันหน้าครั้งสุดท้ายในการซื้อมรครั้งนี้ กองทัพฝ่าย
น้ำเงินถูกข้าศึกขนาบทั้งด้านหน้าด้านหลัง เอ่ออึ้งเจิง หัวหน้าเสนานิการทหาร
ผู้มีตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพฝ่ายน้ำเงินจึงประเมินกำลังพลของตน
แล้วสั่งการผ่านคลื่นวิทยุไปยังสนามรบด้วยท่าทีนิ่งสงบ “ดิ่งกำลังกองร้อย
รถถังมาเสริม มุ่งหน้าโจมตีเมืองตะวันออก! ด้านทัพหน้าของฝ่ายตรงข้าม
ไว้ พร้อมกับบุกยึดศูนย์บัญชาการการรบของอีกฝ่ายให้จงได้!”

เมื่อสิ้นคำสั่ง พันตรี ชูเหวินปัวก็นำกำลังพลกองร้อยรถถังมุ่งหน้าไป
สนธิกำลังกับทัพหลักทันที กองกำลังทั้งสองส่วนผนึกกำลังกันเรียบร้อย แต่
ยังไม่ทันได้ประจำตำแหน่งดี ฝ่ายข้าศึกก็ชิงเข้าครอบครองชัยภูมิที่ได้เปรียบ

ไปเสียก่อน กระสุนปืนจึงยิงรัวมายังพวกเขาอย่างต่อเนื่อง

คว้นปิ่นโขมกไปทั่ว สถานการณ์ของกองทัพฝ่ายน้ำเงินตกเป็นรองอย่างมาก

ท่ามกลางสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน สิ่งเคอะເລ່ຍสั่งให้ชูเหวินปัวแบ่งกำลังพลออกเป็นทัพย่อยๆ แล้วนำกำลังทั้งหมดมุ่งหน้าเข้ายึดเมืองตะวันออก ส่วนตัวเขาจะรักษาสถานที่มั่นเอาไว้

สิ่งเคอะເລ່ຍมีกำลังพลเพียงค่าย¹เดียว ในขณะที่ “ข้าศึก” วางกำลังพลหนึ่งกองพันอยู่ห่างจากฐานที่มั่นออกไปยี่สิบกิโลเมตร กำลังทหารของกองทัพฝ่ายน้ำเงินน้อยกว่ามาก การรักษาฐานที่มั่นจึงเป็นไปได้ยาก เฮ้ออึ้งครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วถามอย่างไม่แน่ใจ “สิ่งเคอะເລ່ຍ จะไหวหรือ”

ไม่ไหวก็ต้องไหว เขาจะต้องรักษาสถานที่มั่นไว้ให้ได้ เพื่อให้ชูเหวินปัวนำกำลังพลบุกเข้าเมืองตะวันออกทันเวลา รอยยิ้มผยองปรากฏบนใบหน้าทีหาสีพรางแวบหนึ่ง อินทรธนู²ยศพันตรีวาววับท่ามกลางคำคืนที่มีดมิด... เสียงตอบหนักแน่นของสิ่งเคอะເລ່ຍถูกส่งมาตามสัญญาณวิทยุ “จะทำให้คุณครับ!” ด้วยน้ำเสียงที่ขำขึงผยอง

หว่าวินาทีต่อมา จู่ๆ ก็มีเสียงซ่าดังออกมาจากหูฟัง ซึ่งเป็นเสียงที่แสดงว่าสัญญาณถูกตัดขาด

เฮ้ออึ้งสุดปากครั้งหนึ่งระหว่างมองหน้าจอซึ่งกลายเป็นสีดำ “แย่แล้ว ระเบียบวิทยุสื่อสารถูกทำลายซะแล้ว”

เมื่อบุคคลสำคัญของกองทัพไม่สามารถติดต่อกับศูนย์บัญชาการการรบได้ สถานการณ์ของกองทัพฝ่ายน้ำเงินจึงตกเป็นรองอีกครั้ง

บรรยากาศการสู้รบตึงเครียดขึ้นมาทันที

ระหว่างที่สัญญาณวิทยุขาดหายไปนั้น กองกำลังหนึ่งค่ายภายใต้การนำ

¹ คำว่า “ค่าย” ในที่นี้แปลมาจากนามหน่วยทหาร “ซู่” (營) ของจีน โดยทั่วไปจะมีกำลังพล 324 นาย ซึ่งเป็นจำนวนใกล้เคียงกับ 2 กองร้อยของไทย (1 กองร้อยของไทยมีกำลังพล 176 นาย) เนื่องจากไม่มีนามหน่วยทหารที่พอจะเทียบเคียงกันได้ ในที่นี้จึงใช้คำว่า “ค่าย” ซึ่งเป็นการแสดงความหมายทั่วไปของ “ซู่” ในภาษาจีน

² เครื่องประดับบ่าเพื่อแสดงยศ

ของสิ่งเค่อเหล่ยกก็พลิกกลับมาเป็นฝ่ายได้เปรียบ และสามารถต้านทานฝ่ายตรงข้ามได้ชั่วคราวด้วยการโจมตี “ข้าศึก” อย่างหนักหน่วง ผ่นวกกับการอารักขายานรบทหารราบคันที่สิ่งเค่อเหล่ยกนั่งอยู่ไว้อย่างสุดกำลัง

การต่อสู้กันอย่างดุเดือดยังคงดำเนินต่อไป สิ่งเค่อเหล่ยกที่ตกอยู่ในวงล้อมของ “ข้าศึก” ซึ่งดักรุมอยู่ริบคว่ำคอมพิวเตอร์พกพาออกมาทันทีที่สัญญาณถูกรบกวน แล้วรีบลงมือกู้ระบบวิทยุสื่อสารให้กลับมาใช้งานได้อีกครั้งโดยเร็วที่สุด

เมื่อเตรียมพร้อมรับมือไว้แล้ว ย่อมหลบเลี่ยงหายหน้าได้ ภาชิตนี้ใช้บรรยายสถานการณ์ขณะนั้นได้เป็นอย่างดี

สิ่งเค่อเหล่ยกเพิกเฉยต่อเสียงระเบิดที่ตั้งสนั่นหวั่นไหวมาจากภายนอก ขณะรื้อนำไบบนเคียบอร์ตอย่างรวดเร็ว ใบหน้าเคร่งขรึมของเขาดูเกร็งอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาแหลมคมดุจเหยี่ยวจับจ้องที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ตลอดเวลา

เวลาผ่านไปนาทีแล้วนาทีเล่า ขณะที่เฮออีเจิงกำลังจะหมดความอดทนนั่นเอง ก็มีเสียงดังออกมาจากวิทยุสื่อสารอีกครั้ง เขาได้ยินสิ่งเค่อเหล่ยกออกคำสั่ง “หน่วยฝาวงล้อมโจมตีแนวหน้าเพื่อเปิดทางให้ทัพหลัก กองร้อยที่ 2 ตามยานรบมา คอยคุ้มกันด้านหลังไว้!”

การกู้ระบบวิทยุสื่อสารจนกลับมาใช้งานได้อีกครั้งอย่างรวดเร็ว ช่วยกระตุ้นกำลังใจของกองทัพฝายน้ำเงินอย่างยิ่ง เสียงระเบิดยังคงดังสนั่นเป็นระยะ ชูเหวินป่วนำทัพหลักบุกเข้าเมืองตะวันตกออกอย่างไร้กังวล กำลังพลของเขาไม่มีใครได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตเลยสักนาย ส่วนสิ่งเค่อเหล่ยกซึ่งอยู่แนวหลังก็นำกำลังทหารเพียงหนึ่งค่ายต้านกำลังพลหนึ่งกองพันเอาไว้ เขาปฏิบัติตามด้วยชีวิตว่าจะต้านทาน “ข้าศึก” ไม่ให้ผ่านฐานที่มั่นนี้ไปผ่นีกกำลังกับศูนย์บัญชาการการรบของพวกมันได้

ท่ามกลางเสียงปืนที่ดังไม่หยุด ทัพหลักของกองทัพฝายน้ำเงินสามารถบุกโจมตีเมืองตะวันตกได้อย่างราบรื่นภายใต้การบังคับบัญชาของเฮออีเจิง ขณะที่ชูเหวินป่วนำกำลังโจมตีระลอกสุดท้าย สิ่งเค่อเหล่ยกที่ตีฝาวงล้อมออกมาก็เป็นฝ่ายชิงปักธงประจำค่ายที่หน้าประตูศูนย์บัญชาการการรบของ

ฝ่ายข้าศึกได้ก่อนอย่างงดงาม

ท่ามกลางควันโขมง ชูเหวินปัวเอ๋ยประชิดผ่านทางหูฟัง “นี่กว่าแก ‘ตายคาสนามรบ’ ไปซะแล้ว นี่ยังมีหน้ามาสร้างผลงานโดดเด่นอีกอะไรละ”

รอยยิ้มของเขาไม่อาจซ่อนความสะใจไว้ได้ สิ่งเค่อเหล่ยกตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงทะล้น “ถ้าฉัน ‘ตายคาสนามรบ’ แล้วใครจะเด็ดหัวแม่ทัพฝ่ายตรงข้ามล่ะ”

ได้ยินผู้ใต้บังคับบัญชาล่ำฟองตนเช่นนี้ เธออึ้งใจได้แต่ยิ้ม

แสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งเริ่มปรากฏ กองทัพฝ่ายน้ำเงินซึ่งนำทัพโดยเธออึ้งเจิงกับสิ่งเค่อเหล่ยก สูดยอดสองประสานผู้ได้รับการยอมรับในระดับกองทัพอากาศสามารถพลิกสถานการณ์ที่ตกเป็นรองกลับมาเป็นฝ่ายชนะได้ในที่สุด ด้วยฝีมือการบัญชาการ ประกอบกับความสามารถในการรบอันห้าวหาญ ทำให้กองทัพฝ่ายน้ำเงินเอาชนะกองกำลังของกองพันที่ 532 ซึ่งไม่เคยแพ้ใครมาก่อนได้

ในการซ้อมรบครั้งนี้ สิ่งเค่อเหล่ยกสร้างผลงานโดดเด่น แต่หลังจากการซ้อมรบเสร็จสิ้น เขากลับเดินเข้าห้องกักบริเวณไปก่อนที่จะทันรับรางวัลใดๆ เสียอีก

การกักบริเวณไม่ใช่เรื่องแปลกในกองทัพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสิ่งเค่อเหล่ยกผู้ไม่ยอมให้ใครบังคับด้วยแล้วยิ่งถือเป็นเรื่องธรรมดา แต่ครั้งนี้เธออึ้งเจิงไม่ได้เป็นคนสั่งกักบริเวณเขา เขาเป็นคนกักบริเวณตัวเองต่างหาก ไม่ว่าเสนานิการทหารที่นายจะตะโกนเรียกเขาจากด้านนอกจนคอแทบแตก เขาก็ไม่ยอมเปิดประตู

ชูเหวินปัวรู้นิสัยสิ่งเค่อเหล่ยกดี เมื่อใดที่สิ่งเค่อเหล่ยกเกิดดันทุรังขึ้นมา ต่อให้หัวสิบตัวก็จุดไม่อยู่ เขาจึงไม่พูดจาให้มากความ แต่ปล่อยให้สิ่งเค่อเหล่ยกทบทวนตัวเองอยู่ในห้องกักบริเวณ และไปพบหัวหน้าเสนานิการแทน

เธออึ้งเจิงยังคงไม่รู้ว่สิ่งเค่อเหล่ยกกำลัง “ลองดี” กับตน เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร.หาสิ่งเค่อเหล่ยก เพื่อเตรียมวางแผนงานขั้นต่อไป

ก่อนเข้าห้องกักบริเวณ สิ่งเค่อเหล่ยกฝากวิทยุสื่อสารของตัวเองไว้กับ

ซูเหวินปั๋ว เมื่อเห็นว่าลูกพี่โทร.มา ซูเหวินปั๋วก็นึกใจแผนการของสิงเค่อเหล่ยทันที เขารีบตอบกลับไปว่า “สหายผู้นำ สิงเค่อเหล่ยก็กบฏบริเวณตัวเองอยู่ ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรจะขึ้นแน่ครับ!”

“กบฏบริเวณ?” สีหน้าของเฮ้ออี้เจิงเคร่งขรึม เขาตบปึกเอกสารในมือกับโต๊ะทำงาน น้ำเสียงดุดันขึ้นมามากขึ้น “ปล่อยให้เขากบฏบริเวณตัวเองไปก็แล้วกัน! เขาสมควรต้องพิจารณาตัวเองจริงๆ!”

เมื่อรู้สึกได้ว่าทั้งคู่อ้างมีเรื่องขัดใจกันอยู่ ซูเหวินปั๋วจึงคิดครุ่นหนึ่งแล้วเสนอไปว่า “ให้กรมการการเมืองมาปรับทัศนคติของเขาหน่อยดีมั๊ยครับ”

เฮ้ออี้เจิงไม่เห็นด้วย จึงตอบอย่างไม่สรวลเย้ย “ความคิดอ่านของเขาสูงส่งขนาดนั้น จำเป็นต้องให้กรมการการเมืองมาช่วยปรับทัศนคติด้วยรี”

ซูเหวินปั๋วลำบากใจ “แต่ตอนนี้ค่ายฝึกทหารใหม่...”

“บอกกองรักษาความปลอดภัยว่า ไม่ต้องเอาข้าวให้เขากิน” เฮ้ออี้เจิงออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ตั้งแต่นี้ไป ยกเลิกอาหารทั้งสามมื้อของเขา!”

หลังจากจบการสนทนา ซูเหวินปั๋วพึมพำ “เรื่องใหญ่ละคราวนี้”

หลังจากนั้น กองรักษาความปลอดภัยก็ไม่ได้ส่งอาหารให้สิงเค่อเหล่ยอีกเลยติดต่อกันสามวัน

สำหรับการกบฏบริเวณ ต่อให้มียศเป็นพันตรีหรือพันโท ก็ไม่มีผลใดๆ

วันแรก สิงเค่อเหล่ยผู้มีคิ้วเรียวดุจกระบี่ทักท้วงเสียงดังลั่นด้วยความโมโห “ทำไมไม่ให้ข้าวผมกิน จะทารุณกรรมกันหรือไง พวกคุณฟังนะ นี่ผมกำลังกบฏบริเวณตัวเอง ไม่ได้มาขออาหาร!”

พลทหารกองรักษาความปลอดภัยทำวันทยหัตถ์ “ต้องขอโทษสหายผู้พันด้วยครับ เราไม่ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเลยไม่ได้เตรียมอาหารไว้ให้”

วันที่สอง สิงเค่อเหล่ยทุบประตูด้วยความไม่พอใจ “ช่วยเรียกซูเหวินปั๋วมาที!”

พลทหารกองรักษาความปลอดภัยทำวันทยหัตถ์เช่นเคย “สหายผู้พันเสธ.ซูฝากบอกผู้พันไว้ว่า ผู้พันกบฏบริเวณตัวเอง ดังนั้นสามารถเข้าออกได้

ตามใจชอบครับ”

วันที่สาม สิ่งเค่อเหล่จะออกมาจากห้องกักบริเวณ แต่ประตูกลับเปิดไม่ออกเสียแล้ว

เขาจึงโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงตามคาด “ใครช่วยบอกผมที่ว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสิ่งเค่อเหล่ผู้มีแววตาโกรธแค้นภายใต้ท่าทีนิ่งสงบ พลทหารกองรักษาความปลอดภัยทำวันทยหัตถ์อีกครั้ง “ได้ยินว่าสหายผู้นำหาตัวผู้พันให้ทั่วแต่ก็ไม่พบ ดังนั้น เพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อท่านมาที่นี่ผู้พันจะยังอยู่ เราจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการพิเศษกับผู้พัน...ด้วยการล็อกห้องไว้ครับ!”

“น้ำมันตรกะของโจรชัดๆ!” สิ่งเค่อเหล่ยกมือเท้าสะเอวด้วยความโมโห นัยน์ตาโกรธเกรี้ยว “แน่ใจนะว่าสหายผู้นำหาตัวผมไม่พบ ไม่ใช่เขาสั่งให้พวกคุณขังผมไว้นะ?”

“แน่ใจครับ!”

“แน่ใจจริงรึ?”

“แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ครับผม!”

“กล้ายืนยันอีกครั้งรึเปล่า?”

“...”

ขณะที่สิ่งเค่อเหล่กำลังคาดคั้นอีกฝ่าย ชูเหวินปวก็นำคำสั่งล่าสุดของเฮ่ออ๋ิงมาถ่ายทอด “เขียนหนังสือสำนักพิศพัตว์อักษร ถ้าใจความที่เขียนไม่ลึกซึ้งพอ ให้เขียนใหม่!”

“ห่าพัตว์? โอ้ ลูกพี่ ผมเรียนไม่จบชั้นประถมด้วยซ้ำ จริงๆ นะ!” สิ่งเค่อเหล่ล้มตัวลงนอนหงายตัวแข็งเหมือนศพอยู่ที่พื้นทันที เขาเอ๋อด้วยน้ำเสียงอิดโรย “ยั่วโมโหท่านผู้นำได้ที่ไหนกันเนี่ย!”

เมื่อชูเหวินปวนำหนังสือสำนักพิศพัตว์อักษรมาส่ง เฮ่ออ๋ิงก็ทั้งขำทั้งโมโห เมื่อเห็นประโยคที่ว่า “ลงโทษผมเถิดครับ ผมอยากกินข้าว” เต็มหน้ากระดากไปหมด เขาสั่งการทันที “เอาตัวไอ้เวรนั้นมาหาฉันที!”

ผ่านไปครู่หนึ่ง สิ่งเค่อเหล่ก็มายืนตะโกนอยู่ที่นอกประตูในสภาพ

อิดโรย “รายงานตัวครับ” พอเดินเข้าไปในห้องทำงานของเฮ้ออ๊อิงและเห็นว่าเขาอยู่คนเดียว สิ่งเค่อเหล่ยกียืนตัวตรง “ลูกพี่เข็นอนุมัติให้ผมไปอยู่กองพันที่ 532 เกอะครับ ผมอยากไปดูว่าพวกเขาฝึกกันยังไง ผมไม่อยากเชื่อจริงๆ ว่า ทำไมไม่มีกรมกองไหนเอาชนะพวกเขาได้เลย!”

แม้จะทำผลงานได้อย่างโดดเด่นในการประเมินผลประจำปี แต่กองทัพของเขาก็เอาชนะกองกำลังของกองพันที่ 532 มาอย่างยากลำบาก สิ่งเค่อเหล่ขออนุญาตเฮ้ออ๊อิงไปศึกษาดูงานที่กองพันที่ 532 ตั้งแต่ก่อนซ้อมรบ เพื่อจะไปดูวิธีการฝึกทหารของที่นั่น เมื่อไม่ได้รับอนุญาต เขาก็ประท้วงด้วยการกักบริเวณตัวเอง แต่ผลกลับกลายเป็นว่า เขาต้องถูกลงโทษให้อดอาหาร

เฮ้ออ๊อิงได้ยินคำพูดของสิ่งเค่อเหล่ แต่ไม่ได้เงยหน้าขึ้น ขณะที่ยังคงก้มหน้าดูเอกสารต่อไป เขาก็เอ่ยถามเสียงทุ้มว่า “แกไม่เคยเห็นแผนการฝึกของพวกเขาหรือไม่?”

“เคยเห็นอยู่ครับ” สิ่งเค่อเหล่เรียบเรียงความคิดครู่หนึ่ง “แต่แผนการฝึกเป็นสิ่งตายตัว ในขณะที่คนเป็นสิ่งมีชีวิตที่ปรับเปลี่ยนได้ ไม่อย่างนั้นทำไมทหารที่ฝึกมาจากคนละกรมกองถึงได้แตกต่างกัน ทั้งที่แผนการฝึกก็เหมือนกันทั้งกองทัพละ ถึงแม้หัวหน้าเสนาริการกองพันนั้นจะเป็นทหารหน่วยรบพิเศษ แต่ความสามารถในการรบของพวกเขาก็ไม่อาจจะเหนือกว่ากรมกองอื่นมาก หรือว่าลูกพี่ไม่อยากจะรู้ว่าเป็นเพราะอะไรหรอครับ?”

“ไม่อยากจะรู้เท่าแกหรอก!” เฮ้ออ๊อิงยังคงเมินเฉย ท่าทีที่แสดงออกบ่งบอกได้ชัดว่าเขาไม่ยินดีให้สิ่งเค่อเหล่ไปดูงานที่กองพันที่ 532

สิ่งเค่อเหล่ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว “ลูกพี่ ผม...”

“ยินดีๆ!” เฮ้ออ๊อิงข้อนตาขึ้น พอเห็นว่าสิ่งเค่อเหล่ยืนตรงตามระเบียบทหารแล้ว เขาก็ขว้างเอกสารในมือใส่ตัวสิ่งเค่อเหล่ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “ใส่หัวไปได้แล้ว!”

สิ่งเค่อเหล่ไม่เคยเกรงกลัวอะไร กลัวก็แต่สหายผู้นำจะสั่งให้เขาใส่หัวไป “แต่โดยดี” การแสดงท่าทีแบบนี้หมายความว่า “หากไม่มีข้อโต้เถียงก็จงปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไข หากมีข้อโต้เถียงก็จงสำรวจการไว้โดย

“ไม่มีเงื่อนไขเช่นกัน” พอเห็นสายตาดูตันของเฮ้ออีเจิงกำลังจับจ้องมาที่ตน ลิงเค่อเหล่ยจึงได้แต่คลำจมูกแล้วเดินออกไป เพราะไม่อยากถูกกลโหะให้อดอาหารต่ออีก

เขาพบซูเหวินปัวที่ระเบียงทางเดิน ซูเหวินปัวยิ้มพลางถาม “ตกลงกันเรียบร้อยแล้วใช่ไหม” ด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

ลิงเค่อเหล่ยหรีตา ย่อตัวลงต่ำติดพื้น พลันหักท่ายด้วยการกวาดเท้าเตะไปครึ่งหนึ่ง “ไม่ส่งข่าวส่งน้ำให้ฉันนั่นหรอก”

จากนั้นก็คว้าคอเสื้อของซูเหวินปัว ดันตัวเขาไปติดผนัง แล้วทำที่จะซ้อม “ให้ฉันเขียนหนังสือสำนักพิศุขไหม้ย”

สุดท้ายก็ใช้ศอกกระทุ้งที่ท้องของเพื่อนรักเข้าเต็มเปา “แล้วยังจะเยาะเย้ยฉันอีกอะไระ ฮี”

พอจัดการอีกฝ่ายเสร็จเรียบร้อย ผู้บัญชาการกองพลหลักก็เดินผ่านหลังเขาไปพอดี

ลิงเค่อเหล่ยกลัดกระดุมเสื้อให้เรียบร้อย แสร้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ส่วนผู้บัญชาการกองพลหลักเข้าไปพูดกับเฮ้ออีเจิงว่า “จัดการเจ้าลิงเค่อเหล่ยให้อยู่ในกฎระเบียบด้วยล่ะ ชักจะหนักข้อขึ้นทุกวัน!”

วันรุ่งขึ้น ขณะที่ลิงเค่อเหล่ยเพิ่งก้าวเท้าเข้าไปในลานฝึก เขาก็ได้ยินเสียงแหลมเล็กตะโกนอย่างอ่อนแรงว่า “หนึ่ง สอง สาม สี่...” เมื่อแถวหน้ากระดานที่เดินเรียงอย่างไม่เป็นระเบียบปรากฏอยู่ตรงหน้าเขา ลิงเค่อเหล่ยก็มีสีหน้าเย็นชาราวกับภูเขาน้ำแข็ง แต่หางตาของเขากลับกระตุกโดยไม่รู้ตัว

หากเทียบกับการซ้อมรบแบบประจันหน้าอันดุเดือดซึ่งมีทหารจากหลายหน่วยเข้าร่วมแล้ว การฝึกทหารในค่ายฝึกทหารใหม่ถือว่าการฝึกที่นุ่มนวลมาก พูดตรงๆ ก็คือ สำหรับลิงเค่อเหล่ยผู้ชื่นชอบการรบแล้ว การฝึกทหารใหม่ถือเป็นงานที่ไม่ต้องใช้ทักษะแต่อย่างใด

กล่าวกันว่า ภายในกองทัพบกซึ่งเต็มไปด้วยมุนษย์ “พระ” ทุกหนแห่ง ทหารหญิงถือเป็นสิ่งมีชีวิตพันธุ์หายาก แม้จะไม่ต้องคอยทะนุถนอมเท่ากับ

หมีแพนด้า แต่ก็ไม่ควรปล่อยให้พวกเธอลำบากลำบากจนเกินไป ทว่า
 นำเสียดายที่ในสายตาของสิงเค่อเหล่ย์ผู้มาสังเกตการณ์ บนโลกนี้มีมนุษย์
 เพียงสองจำพวก ได้แก่ พวกที่สวมเครื่องแบบทหารกับพวกที่ไม่ได้สวม
 เครื่องแบบทหาร

สิงเค่อเหล่ย์เดินมุ่งหน้าไปด้วยฝีเท้าหนักแน่นมั่นคงท่ามกลางกลุ่ม
 หมอก สีหน้าท่าทางของเขาเคร่งขรึมเย็นชา ท่วงท่ากระฉับกระเฉง ขณะ
 กวาดตามองไปยังทหารในลานฝึก ดวงตาดำลึบลับคุ่นฉายแววดุดันแวบหนึ่ง
 ช่างแตกต่างจากนักเลงคนที่ผู้บัญชาการกองพลหลิပ်โดยบังเอิญเมื่อวานนี้
 ราวกับเป็นคนละคน

เขายืนนิ่งหันหน้ารับแสงอาทิตย์ สายตาจับจ้องไปยังแถวหน้ากระดาน
 ที่อยู่ตรงหน้า พลังเย้ยด้วยน้ำเสียงประชิดประชันและไม่พอใจอย่าง
 เห็นได้ชัด “ไม่ได้กินข้าวหรือว่ายังปรับตัวกันไม่ได้ รู้รีเปลว่า การเดินแถว
 อย่างเป็นระเบียบต้องทำยังไง แค่ขานจ้งหะง่าย ๆ ก็ยังทำให้ดีไม่ได้ แล้วจะ
 เดินแถวอย่างเป็นระเบียบได้ยังไงล่ะ ฝึกกันได้แค่นี้เองหรอ บอกตรง ๆ
 ว่าผมไม่พอใจมาก!”

แถวทหารเงียบกริบ

“ถ้าพวกคุณยังฝึกได้เรื่องซ้ำเป็นหอยทากแบบนี้ อย่าว่าแต่สามเดือน
 เลย สามปีก็ไม่มีทางผ่านเกณฑ์” สายตาของสิงเค่อเหล่ย์เย็นชา เขาอบรม
 ต่ออย่างไม่ไว้หน้า “ผมขอบอกไว้ก่อนเลยนะว่า การฝึกทหารใหม่จะมีการ
 ประเมินผลเป็นระยะ ถ้าใครทำคะแนนไม่ถึงตามเกณฑ์ก็ม้วนเสื่อกลับบ้านไป
 ได้เลย! อย่าคิดว่าพอเป็นทหารหญิงแล้วผมจะปรานีหรือยอมลดมาตรฐาน
 ให้พวกคุณนะ” พอกวาดตาไปเห็นใบหน้าอันคุ่นเคยของพลทหารหญิงคนหนึ่ง
 เขาก็ชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะซ่อนแวดตาตกใจไว้ได้อย่างรวดเร็ว แล้วพูดต่อ
 ด้วยน้ำเสียงทรงพลังจนจบ “ความสามารถในการรบของผมไม่ได้มีไว้เพื่อ
 ทะนุถนอมผู้หญิง!”

สิงเค่อเหล่ย์แสดงอำนาจบาตรใหญ่ทันทีที่ปรากฏตัวบนลานฝึก ทำให้
 พลทหารหญิงที่ซบซิบกันอยู่ก่อนหน้านี้ไม่กล้าส่งเสียงอีก เมื่อได้ยินเสียง
 คำสั่ง เหล่าพลทหารหญิงจึงเดินแถวต่อไปอย่างเหน็ดเหนื่อย

สายตาของเขาจับจ้องไปยังหมี่ชา³ในชุดลายพรางซึ่งเดินอยู่ท้ายแถวพลางพิมพ์ว่า “แม่สาวน้อยคนนี้อยู่ดีไม่ว่าดี จะมาลำบากลำบากในที่นี้ทำไม” แต่แล้วสิ่งเค่อเหล่ก็เกิดขึ้นได้ว่า เฮ่อ⁴ซี พี่สาวคนสนิทของหมี่ชาเป็นตำรวจอาชญากรรม เขาจึงอดคาดเดาไม่ได้ว่า การที่หมี่ชาปรากฏตัวอยู่ในค่ายฝึกทหารใหม่ น่าจะเป็นเพราะได้รับแรงบันดาลใจมาจากเฮ่อซี ซึ่งหากเป็นไปตามที่คิดจริง สิ่งเค่อเหล่ตัดสินใจว่าตัวเองจะต้องเชิญสามีของเฮ่อซีผู้คออ่อนมาเลี้ยงเหล้าเหมาโกลั๊กหน่อยแล้ว

หมี่ชาเองก็ตกใจเช่นกันที่ได้มาเจอสิ่งเค่อเหล่ในค่ายฝึกทหารใหม่ เธออยากจะหัวเราะเมื่อคิดถึงเรื่องที่ตัวเองเคยแกล้งเขาก่อนหน้านี้ แต่เนื่องจากสายตากดดันของใครบางคน เธอจึงได้แต่กลืนหัวเราะเอาไว้ พลางเบือนดวงหน้าน้อยๆ ไปอีกทาง เพื่อแสดงออกให้สิ่งเค่อเหล่เห็นว่าเธอเหินห่างเขา

ขณะที่คนอื่นอาจมองว่าการแสดงท่าทางแบบนี้เหมือนเด็กเล็กๆ แต่สิ่งเค่อเหล่ที่ได้เห็นดังนั้นก็กลับรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาเสียอย่างนั้น ทั้งยังทำให้เขาเข้าใจอย่างกระจ่างว่า เหตุใดเฮ่ออี้เจิงจึงได้เจาะจงให้เขามาทำหน้าที่นี้ สิ่งเค่อเหล่ไม่รู้สึกต่อต้านอีกที่ตัวเองถูกส่งมาสังเกตการณ์ในค่ายฝึกทหารใหม่ แต่กลับขอบคุณผู้บังคับบัญชาของตนอยู่ในใจเป็นร้อยรอบ

ท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมาย สิ่งเค่อเหล่กับหมี่ชาจึงต่อปากต่อคำกันไม่สะดวก แม้ในใจจะมีสิ่งที่อยากพูดออกมา แต่ก็ทำได้เพียงฝึกต่อไปตามปกติ และแล้วสิ่งที่สิ่งเค่อเหล่คาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น เมื่อสาวน้อยผู้อ่อนหวานและบอบบางแสดงอาการ “แข็งข้อ” ออกมา

อย่างตอนที่อยู่ในท่ายืนตรง ขณะที่สิ่งเค่อเหล่เตือนให้ทุกคน “เชิดหน้าตรง ออกผาย ไหล่ผึ่ง สองขาแนบชิด เก็บสะโพก” หมี่ชาไม่ได้

³ แซ่ “หมี่” ชื่อ “ชา” ออกเสียงวรรณยุกต์เสียงสามทั้งสองคำ ตามหลักการออกเสียงภาษาจีนกลาง “หมี่” จะออกเสียงวรรณยุกต์เสียงสองว่า “หมี่” ดังนั้นจึงอ่านว่า “หมี่ชา”

⁴ แซ่เฮ่อ (賀) ของเฮ่อซี พ้องเสียงกับแซ่เฮ่อ (赫) ของเฮ่ออี้เจิง แต่เขียนไม่เหมือน

ทำสงครามเย็นกับเขานะอีก แต่กลับปฏิเสธไม่ให้เขาแก้ไขทำเย็นของเธอตรงๆ “ชายหญิงไม่ควรตะแคงเนื้อต้องตัวกัน!” พอสิงเค่อเหล่ยไปหาไม้อันเล็กๆ มาได้อันหนึ่ง แล้วเอามาใช้แก้ไขทำเย็นของบรรดาพลทหารหญิง หมี่ซำก็บ่นไม่พอใจอีก “นี่ไม่ใช่วิธีสัมผัสร่างกายคนอื่นที่เหมาะสม!”

“อืม...” ไม่เจอกันแค่ไม่กี่วัน ปากคอเราะรายขึ้นเยอะทีเดียว สิงเค่อเหล่ยอารมณ์ดีอย่างต่อเนื่องผิดปกติ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการทำหายอย่างจริงจังของหมี่ซำ เขาเอาแต่ยิ้มตลอดเวลา ขณะที่หมี่ซำกำลังนึกตีใจที่ใครบางคนเกลียดเธอไม่ได้ สิงเค่อเหล่ยก็คิดแผนการชั่วร้ายออก

วันนั้นเอง เขาคำนวณเวลาแล้วให้หัวหน้าพลทหารหญิงเป่านกหวีดเป็นสัญญาณรวมกองจุกเงิน ตอนนั้นหมี่ซำกับพลทหารหญิงคนอื่นๆ กำลังอยู่ในโรงอาบน้ำ บางคนยังมีฟองครีมอาบน้ำเต็มตัว บางคนก็เพิ่งโคลมยาสระผมบนศีรษะ สภาพจึงดูไม่จัดเลยสักคน ดังนั้น หลังจากที่เหล่าพลทหารหญิงซูลมุนกันอยู่สักพัก แล้วรีบวิ่งกระหืดกระหอบออกมาที่ลานฝึกบนศีรษะของพวกเธอจึงมีฟองขาวๆ เต็มไปหมดแทบทุกคน เหมือนก้อนไอศกรีมสดใหม่พร้อมเสิร์ฟจนดูตลกไม่หยอก

พอเหลือบไปเห็นฟองบนศีรษะของหมี่ซำที่ยังไม่ได้ล้างออก สิงเค่อเหล่ยก็ตีสีหน้าเคร่งขรึมพลงยกแขนขึ้นมองนาฬิกาข้อมือ เขาเอ่ยเสียงทุ้มหนักแน่นและพูดด้วยจังหวะปกติ “แบบนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน ลองใหม่อีกสักสองรอบดีมั้ย จะได้จำแม่นๆ แล้วทำคะแนนได้สูงขึ้น”

เหล่าพลทหารหญิงต่างอุทานขึ้นพร้อมกัน “หา?!”

เมื่อสิงเค่อเหล่ยซึ่งมีรูปร่างสูงสง่ายืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มทหารชั้นสัญญาบัตร เขาดูโดดเด่นราวกับนกกระเรียนในฝูงไก่ สายตาของเหล่าพลทหารหญิงต่างจับจ้องไปยังใบหน้าหล่อเหลาของเขาและต่างพากันคิดว่าครูฝึกยิ่งหล่อก็จะมีโรครจิตใช่หรือไม่ เสียงถอนใจดังขึ้นพร้อมๆ กัน มีเพียงหมี่ซำเท่านั้นที่นั่งเงียบและมีสีหน้าเคร่งขรึม

สิงเค่อเหล่ยเพลิดเพลินกับสีหน้าของเธอมาก แต่เขากลับตีสีหน้าเรียบเฉยพลงแจ้งให้หัวหน้าพลทหารหญิงสั่งให้ทุกคนแยกย้ายไปพักได้ จากนั้นเขาก็กล่าวเพิ่มอีกหนึ่งประโยคด้วยสีหน้าท่าทางขึงขัง “หมี่ซำอยู่ก่อน”

เหล่าพลทหารหญิงต่างมองไปที่หมีซ่า พลังส่งสายตาเห็นใจระคน
อิจฉาไปให้เธอ ก่อนจะพากันเดินออกจากลานฝึกไป

พอลานฝึกเหลือเพียงพวกเขาสองคน สิ่งเค่อเหล่าย่อมองหมีซ่ายิ้มๆ
หมีซ่าโมโห เธออยากจะต่อยเขาสักหมัดเพื่อให้เขาเลิกมียิ้มซะ

ผ่านไปพักใหญ่ สิ่งเค่อเหล่ายิ่งได้คลายยิ้ม แล้วกวาดตามองเธอ
ในชุดลายพรางตัวหลวมโคร่งอย่างประหม่น จากนั้นก็พูดจาแตกดันไปตาม
นิสัยของคนแซ่สิง “สติปัญญาของคุณไม่สมประกอบหรือยังเงิ ถึงได้มา
เป็นทหารนะ มันทั้งลำบาก ทั้งเหนื่อย ทั้งทรมาณเลยนะ รู๊รีเปล่า”

หมีซ่าเถียงคอเป็นเอ็น “คุณหมายความว่ายังเงิซะ เชิญคุณทรมาณ
ตัวเองไปคนเดียวเถอะ แล้วนี่มีสิทธิ์อะไรมาวิพากษ์วิจารณ์ฉัน”

สิ่งเค่อเหล่ายืนประจันหน้ากับเธอ ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววความ
เป็นเด็กออกมาเล็กน้อย “สภาพร่างกายอย่างคุณเข้ามาเป็นทหารได้ยังเงิ
กัน” หลังจากชะงักไปครู่หนึ่ง เขาก็ถามคำถามสำคัญด้วยสีหน้าลำบากใจ
“นี่คุณมาเป็นทหาร แล้วเราสองคนจะทำยังเงิล่ะ”

หมีซ่าเอียงศีรษะมองเขาด้วยสีหน้านิ่งงระคนโมโห “เราสองคนอะไร
กัน ใครเป็นพวกเดียวกับคุณ แล้วคุณจะทำอะไรไม่ทราบ!”

เมื่อเห็นว่าเธอขีดเส้นแบ่งเขตแดนกับเขาอย่างชัดเจน สิ่งเค่อเหล่าย
ก็อมยิ้มเหมือนดอกตูม พอเหลือบมองไปรอบๆ ด้วยหางตาจนแน่ใจแล้วว่า
บริเวณนั้นไม่มีใครเดินผ่าน เขาก็ก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยนว่า “คุณโกรธนานเกินไปหน่อยแล้วมั้ง เรื่องที่โรงพยาบาลทหารบก
นะ ผมเป็นผู้ใหญ่พอ ไม่ถือสาหาความกับสาวน้อยหรอก ถือว่าคุณแก้แค้น
ผมได้แล้วกัน ตอนนี้อย่าว่าเราหายกันแล้ว ตกลงมัย”

ได้ยินเขาเอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงพยาบาลทหารบก หมีซ่าก็อด
หัวเราะไม่ได้

เหตุเกิดขึ้นเมื่อสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นหมีซ่าพบกับสิ่งเค่อเหล่ายที่หน้า
โรงพยาบาลทหารบกโดยบังเอิญ ขณะที่หมีซ่ากำลังรอรถอยู่ที่ประตูด้านหน้า
ของโรงพยาบาล ก็มีรถออฟโร้ดรูปลักษณะดุดันคันหนึ่งแล่นมาจอดตรงหน้า

เธอก็อดเหลือบมองไม่ได้ แต่เมื่อเห็นชัดแล้วว่าใครนั่งอยู่ในรถ เธอก็เบือนหน้าแล้วเดินไปจากตรงนั้นทันที

สิงเค่อเหล่ยกกระโดดลงจากรถแล้วรีบขว้างเธอไว้ พลางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า “ทำไมพอเจอผมแล้วต้องหนีด้วยล่ะ ยังโกรธอยู่เหรอ”

หมี่ซ่าจำใจต้องมองเขา สิงเค่อเหล่ยกสวมชุดฝึกทหาร รองเท้าคอมแบตไว้ผมรองทรงอย่างทหาร นอกจากความผยองที่มีอยู่ในตัวเป็นทุนเดิมแล้ว เขายังดูหยิ่งโสมากขึ้นไปอีก ขณะยืนหันหน้ารับแสงอาทิตย์อยู่แบบนี้

เมื่อเห็นว่าหมี่ซ่าไม่ตอบ สิงเค่อเหล่ยกจึงยื่นหน้าไปสำรวจดูด้านหลังตัวเธอ “เหม่ออะไรอยู่นะ ถูกคุณไสยของพวกลัทธิมนตร์ดำเหรอ”

หมี่ซ่าจ้องเขาตาเขม็ง “คุณนั่นแหละที่น่าสงสัยที่สุดว่าเป็นเจ้าลัทธิมนตร์ดำรีเปล่า!”

สิงเค่อเหล่ยกยิ้มยั้งฟัน ใบหน้าหล่อเหลาชวนมอง “เป็นมิตรกับผมหน่อยเถอะ แม่สาวน้อย สหายร่วมอุดมการณ์ต้องสามัคคีกันไว้ถึงจะถูก”

หมี่ซ่าทำหน้าดุตอบ “บอกแล้วไงว่าห้ามเรียกฉันว่าแม่สาวน้อย!”

“ถ้าฉันจะให้เรียกว่าอะไร” สิงเค่อเหล่ยกมือสองข้างขึ้นกอดอก “ที่รักจ๋า?”

“คุณ...” หมี่ซ่าไม่โหดขึ้นหน้า เธอยกเท้าซึ่งสวมรองเท้าส้นสูงอยู่ขึ้น ก่อนจะเหยียบเท้าเขาอย่างแรงครั้งหนึ่ง แล้วเดินจากไป

“ยายเด็กนี่ร้ายจริง ๆ กล้าเหยียบเท้าฉันเลยอะ!” สิงเค่อเหล่ยกร้องซัดครั้งหนึ่ง แล้วตะโกนไล่หลังเธอไปว่า “คุณมาเยี่ยมคนป่วยหรือว่ามาหาหมอ รู้รีเปล่าว่าแผนกศัลยกรรมกระดูกไปทางไหน”

หมี่ซ่าหยุดยืน แล้วหันกลับมา “คุณมาหาพี่หยาเหยียนเหรอ”

“หรือจะให้ผมมาสะกดรอยตามคุณล่ะ” พอเห็นว่าหมี่ซ่าแสดงท่าทีไม่เป็นมิตร สิงเค่อเหล่ยกจึงแดกดันกลับไป “อย่าประเมินความสวยของตัวเองสูงเกินไปหน่อยเลย” แต่แล้วเขาก็ต้องคลายยิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนมาทำสีหน้าจริงจัง เมื่อสาวน้อยทำท่าเหมือนจะระเบิดอารมณ์ออกมา “ผมล้อเล่นนะ คุณอย่าคิดจริงจังไปเลย ลูกพี่บอกให้ผมมาหาพี่สะใภ้ต่างหาก ผมไม่คุ้นเคยกับที่นี่ ก็เลยต้องขอคำชี้แนะจากคุณเป็นพิเศษ”

หมีขาโลกตาไปมา แล้วจู่ๆเธอก็คิดแผนออก “เห็นแก่ที่คุณน่ารังเกียจขนาดนี้ ฉันจะบอกทางสว่างให้เอาบุญแล้วกัน คุณเดินตามทางที่ฉันบอกนะ พอเดินทะลุอาคารผู้ป่วยนอกไปแล้วให้เลี้ยวขวา จากนั้นก็เลี้ยวซ้ายอีกที ก็จะถึงอาคารอเนกประสงค์ อาคาร C จะอยู่ข้างๆอาคารอเนกประสงค์ ขึ้นไปชั้นสอง เลี้ยวซ้ายประตูแรก”

สิงเค่อเหล่ยเชื่อที่หมีขาบอกอย่างสนิทใจ เขาเดินเข้าไปหยิกกางเกงของเธ “ถ้าฉันผมไปก่อนนะ ผมกำลังรีบเลยไปส่งคุณไม่ได้ คราวนี้นั่งแท็กซี่กลับบ้านไปก่อนแล้วกัน” ขณะหมุนตัวเดินจากมา เขาก็ได้ยินเสียงสาวน้อยต่อว่าเขาตั้งมาจากด้านหลังตามคาด “ใครเขาอยากให้คุณไปส่ง คนลามก!”

สิงเค่อเหล่ยเดินต่อไปโดยไม่ได้ชะลอฝีเท้า แต่ก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ ทว่าเมื่อเดินตามทางที่หมีขาบอกไปจนถึงจุดหมาย หยุดยีน แล้วเงยหน้าขึ้น เขาก็ได้แต่เอ็งตาค้างเมื่อเห็นป้ายที่มีตัวอักษรตัวโตเขียนว่า “แผนกคัดลอกกรรมระบบทางเดินปัสสาวะ”

ทั้งคู่เคยทะเลาะกันมานานับครั้งไม่ถ้วน แต่นี่เป็นครั้งที่สิงเค่อเหล่ยพ่ายแพ้อย่างไม่เป็นท่ามากที่สุด

ขณะนั้นเอง แพทย์คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่หน้าประตูก็เรียกเขาด้วยท่าที่หงุดหงิดเล็กน้อย “คุณเบอร์ลิสสองไข่ม้อยครับ ถ้าใช้ก็เข้ามา”

จู่ๆขมับของสิงเค่อเหล่ยก็กระตุก สีหน้าของเขาเย็นชาขึ้นมาทันที “คุณนะเบอร์ลิสสอง! คุณนะเบอร์ลิสสองกันทั้งบ้านเลย!”

หลังจากเกิดเหตุ สิงเค่อเหล่ยเอาเรื่องนี้ไปฟ้องเฮ้อ⁵ หย่าเหยียน “ไม่เจอกันไม่กี่วัน แม่สาวน้อยนั้นใจกล้าขึ้นมาก ถึงกับกล้าบอกทางให้ผมไปที่แผนกคัดลอกกรรมระบบทางเดินปัสสาวะ แต่ที่ขำหน้ายิ่งกว่าก็คือพันตรีผู้ยิ่งใหญ่อย่างผมกลับเชื่อชะอย่างนั้น” ตอนนั้นเขาเองก็ยังแปลกใจอยู่ว่า ทำไมหมีขาถึงได้ดูคุ่นเคยกับสถานที่ภายในโรงพยาบาลทหารบกนัก

⁵ แซ่เฮ้อ (賀) ของเฮ้อหย่าเหยียน เป็นแซ่เดียวกับ “เฮ้อซี” ตัวละครที่กล่าวถึงแล้วก่อนหน้านี้

แต่วันนั้นเหื่อหยาเหียนต้องผ่าตัด เขาเลยไม่ได้ชักใช้อีกฝ่าย และรีบกลับไปซ่อมรถต่อทันที

ตอนนั้น เมื่อเห็นว่าหมีขำมีสีหน้าสับสนกับเหตุการณ์ครั้งนั้น ลิงเค่อเหล่ยกี้ก็เลยจะคิดบัญชีกับเธอแล้ว “เอ่อ เรื่องคราวนี้นั้นะ เห็นแก่ที่ผมขอโทษคุณเป็นร้อยรอบ คุณยกโทษให้ผมเถอะนะ”

ขอโทษ? เธอเกือบจะลืมเรื่องนั้นไปแล้ว แต่เขากลับมารื้อฟื้นความหลังอีก หมีขำถอยหลังก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็เบือนหน้าหนีๆ ไปด้านข้างเพื่อหลบสายตาเขา “คุณขอโทษ แล้วฉันก็ต้องยอมรับคำขอโทษนั้นหรือ ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจเลยว่าจะยกโทษให้คุณรึเปล่า” เธอตอบกลับไปอย่างไม่มั่นใจ

“เรื่องผ่านไปตั้งนานแล้ว คุณยังตัดสินใจไม่ได้อีกหรือ” ลิงเค่อเหล่ยกี้ก้มตัวลงเล็กน้อย ลมหายใจอุ่นๆ เป่ารดที่ใบหูของหมีขำ “ผมก็สารภาพกับคุณไปแล้วว่าผมไม่ได้จะล่วงเกินคุณหรือว่าลวนลามคุณจริงๆ” เขาเซงักไปครู่หนึ่ง แล้วเกาศีรษะ “ที่คุณมาเป็นทหาร ไม่ใช่เพื่อจะแก้แค้นสังคม แต่เพื่อจะแก้แค้นผมใช่ไหม?”

“ใครจะแก้แค้นสังคม ใครจะแก้แค้นคุณกัน ประสาทรึเปล่า!” หมีขำยังคงกัดไม่ปล่อย “คำสารภาพปล้ำความผิดได้ขึ้นหรือ ถ้าฉันฆ่าคุณแล้วสารภาพว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าคุณละ แบบนี้ก็ได้ขึ้นสิ”

“คุณเปรียบเทียบแบบนี้ไม่ถูก” ในเมื่อตอนนี้ทั้งคู่อยู่ในค่ายทหาร ลิงเค่อเหล่ยกี้กับหมีขำจึงจำเป็นต้องรักษาระยะห่างระหว่างกัน “ผมไม่ได้หลบเลี่ยงความผิด แต่คุณก็ต้องให้โอกาสผมกลับตัวกลับใจด้วย คุณคิดดูนะ ผมโทรไปคุณก็ไม่รับสาย ส่งข้อความไปคุณก็ไม่ตอบ พอบังเอิญไปเจอคุณเข้า คุณก็แกล้งผม หรือคุณอยากให้ผมยอมรับผิดและขอโทษอย่างเป็นเรื่องเป็นราวมากกว่า ถ้าคุณอยากให้ผมไปขอขมาถึงบ้านก็ไม่มีปัญหา ผมยินดี เอ้ นี่คุณจะไปไหน ผมยังพูดไม่จบเลยนะ แม่สาวน้อย!”

ลิงเค่อเหล่ยกี้ยืมขณะมองตามหลังหมีขำซึ่งกำลังโมโหเดินจากไป พลังคิดในใจว่าแม่สาวน้อยคนนี้น่าสนใจจริงๆ ตัวเองก็ไม่ได้มีผละกำลังมากมาย แต่กลับขี้โมโห หลังจากนั้นเขาก็โทรศัพท์ไปหาเฮ้ออ้อเจิง ทันทีที่

อีกฝ่ายรับสาย เขาก็ถามโพล่งไปอย่างไม่อ้อมค้อม “ลูกพี่ครับ ทำไมหมิซ่าถึงมาอยู่ในค่ายได้”

“เธอเป็นทหารใหม่นะ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น” ไม่มีเสียงรบกวนอื่นใดดังมาจากปลายสาย เธออึ้งใจต้องอยู่ในห้องทำงานเนิ่นนาน

ได้ยินน้ำเสียงของเธออึ้งใจ สิ่งเคอะหeltersก็รู้ทันทีว่ามีบางอย่างแปลกๆ เขาจึงยิ้มพลางถามว่า “ถ้าคนบอบบางอ่อนแออย่างนั้นยังมาเป็นทหารได้อย่างผมก็ต้องได้เป็นนายพลแล้วละ ลูกพี่ครับ เอาอย่างนี้ดีมั้ย ผมจะทำใจเหี้ยมๆ จัดความสามารถทั้งหมดที่มีออกมาใช้ฝึกเธอ”

“กลัวว่าแจะเอาความสามารถในตัวไปใช้กับเรื่องอื่นแทนนะสิ” เธออึ้งใจแค่สงสัยหืออย่างไม่สบอารมณ์ “ตอนนี้ังจะไปดูงานที่กองพันที่ 532 อีกมั้ยละ ถ้าแยังยืนยันว่าจะไป ฉันก็จะลองพิจารณาดู เพราะไหนๆ การส่งพันตรีผู้ยิ่งใหญ่ไปสังเกตการณ์ที่ค่ายฝึกทหารใหม่ก็เป็นการสิ้นเปลืองบุคลากรเกินไปหน่อยจริงๆ”

สิ่งเคอะหeltersหัวเราะเหะๆ แล้วตอบว่า “ท่านผู้นำกล่าวชมเกินไปแล้ว หากเป็นภารกิจที่ท่านมอบหมาย ต่อให้เป็นค่ายฝึกกฏตผีปีศาจ ผมก็จะไปปฏิบัติภารกิจอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง นับประสาอะไรกับแค่ค่ายฝึกทหารใหม่”

เธออึ้งใจเอ่ยล้อเลียน “อย่ามาทำเป็นพูดดีหน่อยเลย ใครหน้าไหนวะ ที่กักบริเวณตัวเอง แถมยังประท้วงอดอาหารอีก ไม่รู้จักขายชี้น้าคนอื่นชะบ้าง!”

สิ่งเคอะหeltersทำหน้าทะเล้น “ถ้าจะขายชี้น้า ก็คงไม่ใช่แค่ผมคนเดียวละครับ ในเมื่อท่านผู้นำเป็นผู้บังคับบัญชาของผม!”

เธออึ้งใจไม่พอใจ “ฉันละก็ลุ่มใจจริงๆ ที่มีผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างแ!”

สิ่งเคอะหeltersกล่าวถ้อยคำสำนึกผิดอย่างรู้งาน “ลูกพี่ครับ อย่าตำหนิผมอีกเลย หลังจากทีวันนี้ผมได้คิดทบทวนแล้ว ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งเลยว่าตัวเองบกพร่องตรงไหน ผมจะเขียนหนังสือสำนึกผิดห้าพันตัวอักษรใหม่คราวนี้ังจะไม่ยอมให้สหยาซู่เหวินปัวเขียนแทนอีกเด็ดขาด”

เธออึ้งใจหัวเราะพลางดูว่า “เหลวไหลจริง!”

เมื่อปัญหาเรื่องงานคลี่คลายแล้ว ลิงเค่อเหลยก็รีบฉวยโอกาสชักถามเรื่องที่หมิวำมาอยู่ในค่ายฝึกทหารใหม่ต่อ เธออึ้งใจสงสัยไม่ตอบ ปล่อยให้เขาอยากรู้ต่อไป จนกระทั่งลิงเค่อเหลยรายงานความคืบหน้าเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายเรียบร้อยแล้ว เธออึ้งจึงได้บอกเขาอย่างคร่าว ๆ ว่า “เป็นกฎของโรงพยาบาลนั่นนะ แพทย์ฝึกหัดทุกคนจะต้องเข้ารับการฝึกในค่ายฝึกทหารใหม่เป็นเวลาหนึ่งเดือน คราวนี้มีแพทย์ฝึกหัดมาสองคน”

“โรงพยาบาลชั้นต่ำที่ไหนครับ ถึงได้มีกฎบ้า ๆ บอ ๆ แบบนี้” ลิงเค่อเหลยรู้ว่าหมิวำเรียนหมอ แต่ด้วยรูปร่างหน้าตา บุคลิกลักษณะ และนิสัยของเธอ ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เหมาะจะเป็นพยาบาลมากกว่า ดังนั้นที่ผ่านมาในสายตาของเขา หมิวำจึงเป็นนางฟ้า⁶ ตัวน้อยมาโดยตลอด

“ตอนฝึกปฐมพยาบาลฉุกเฉินก็ให้แพทย์ฝึกหัดสองคนนี้ช่วยได้” เธออึ้งให้ข้อมูลที่สั้นกระชับแต่ชัดเจน ก่อนจะพูดปิดท้ายว่า “จะถือว่านี่เป็น การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ ระหว่างกองทัพบกกับโรงพยาบาลก็ได้ วิน-วินทั้งสองฝ่าย”

แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์? แล้วยังวิน-วินอีก? ลิงเค่อเหลยถึงกับต้องยอมนับแต่โดยดีว่าท่านสหายผู้นำใช้ภาษาได้ดีไม่แพ้ตัวเอง “ลูกพี่หมายถึงตัวเองใช่ไหมครับ แหม ต่อไปถ้าลูกพี่กับพี่สะใภ้ไปจดทะเบียนสมรสกัน จะถือว่าลูกพี่แต่งงานรยาเข้ากองทัพ หรือถือว่าลูกพี่แต่งงานออกไปเป็นเชยโรงพยาบาลดีละ” ลิงเค่อเหลยพูดต่อเป็นชุดโดยไม่เปิดโอกาสให้เธออึ้งเงิบพูดแทรก “ลูกพี่ไม่มีอะไรให้ผมรับใช้แล้วใช่ไหมครับ ถ้าฉันผมขอตัวไปปฏิบัติภารกิจแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ ต่อก่อน”

ดูเอาเองเถอะว่าผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาเรียนรู้เร็วขนาดไหน ซึมซับประสบการณ์ได้ดีเท่าเรื่องการรบเลยทีเดียว เพียงฟังเขาพูดแค่นี้ก็นำไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงได้แล้ว

เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณสายไม่วางดังออกมาจากหูโทรศัพท์ เธออึ้งเงิบก็ได้แต่ยิ้มอย่างขมขื่น

⁶ คนจีนยกย่องนางพยาบาลว่าเปรียบเสมือน “นางฟ้า”

แน่นอนว่าโรงพยาบาลทหารบกไม่ได้เป็นโรงพยาบาลชั้นต่ำอย่างที่เรา
สื่อเคลือบหลุม หลุด หากแต่เป็นโรงพยาบาลชั้นนำของเมือง โรงพยาบาลแห่งนี้
มีระเบียบข้อบังคับว่า นอกจากแพทย์ที่เป็นทหารอยู่ก่อนแล้ว แพทย์คนอื่นใด
ก็ตามที่ไม่มียศทหารจะต้องเข้ารับการฝึกในค่ายฝึกทหารใหม่เป็นเวลาหนึ่ง
เดือน และจะต้องผ่านการประเมินผลตามเกณฑ์ จึงจะได้รับบรรจุเข้าเป็น
แพทย์ในสังกัดโรงพยาบาล ด้วยเหตุนี้ แม้จะไม่ใช่ “ทหารแท้ๆ” แต่หมิ่ซ่า
ก็ต้องเข้ารับการฝึกอย่างเข้มข้นเช่นเดียวกับเหล่าพลทหารใหม่ที่สมัครเข้ามา
เป็นทหารในกองทัพ

ตามระเบียบการฝึกทหารใหม่ ทหารชายและทหารหญิงจะแยกกันฝึก
ดังนั้นเหล่าพลทหารชายและพลทหารหญิงในสังกัดค่ายฝึกทหารใหม่จึง
แยกกันฝึกอยู่ในลานฝึกแห่งเดียวกัน สื่อเคลือบได้รับมอบหมายจาก
ผู้บัญชาการกองพลให้มาร่วมสังเกตการณ์ตลอดการฝึก เขามีหน้าที่ควบคุม
และคอยให้คำแนะนำการฝึกทหารใหม่ครั้งนี้ ด้วยฐานะเสนานิการยศพันตรี
ความสามารถในการรบของสื่อเคลือบจึงเป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งกองพล
หรือแม้กระทั่งทั่วทั้งกองทัพภาค เพราะเหตุนี้ เขาจึงไม่ได้สนใจการฝึกของ
เหล่าพลทหารหญิงเพียงไม่กี่คนมากนัก หลังจากที่รู้ว่าเหตุใดหมิ่ซ่าจึงมา
เข้ารับการฝึกที่นี่แล้ว วันรุ่งขึ้นเขาก็ไปสังเกตการณ์การฝึกของเหล่าพลทหาร
ชายตามแผนที่วางไว้อย่างไร้กังวล

เมื่อเทียบกันแล้ว การฝึกทหารหญิงเข้มข้นน้อยกว่าการฝึกทหารชาย
แต่สภาพร่างกายของหมิ่ซ่าก็ยังรับไม่ไหว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่การ
ฝึกเดินป่าเป็นระยะทางสามกิโลเมตรครั้งแรกสิ้นสุดลง หมิ่ซ่าก็อ่อนเพลีย
ถึงขั้นหมดเรี่ยวหมดแรง แต่ถึงแม้จะมีอาการหน้ามืดวิงเวียน เธอก็ยังคง
หอบสังขารมาปรากฏตัวในลานฝึกทั้งใบหน้าซีดขาว

ช่วงใกล้เที่ยงวัน ขณะที่สื่อเคลือบกำลังอบรมเหล่าพลทหารชาย
อยู่นั่นเอง จู่ๆ บริเวณตำแหน่งเก้าอี้ฝึก⁷ ของลานฝึกก็เกิดความซุลมุน
วุ่นวายขึ้น เขาหันหน้าไปอย่างไม่สบอารมณ์ พลังทอดสายตามองไปยัง

⁷ การบอกตำแหน่งทางการทหาร โดยใช้ตำแหน่งตามตัวเลขบนหน้าปัดนาฬิกา

บริเวณนั้น และพอมองไม่เห็นใครบางคน เขาเลยขมวดคิ้วเล็กน้อย

สวี่เหียนซานตะโกนบอกเหล่าพลทหารหญิงว่าอย่ายืนมุง เพื่อให้หมีซ่า ซึ่งเป็นลมอยู่ได้รับอากาศบริสุทธิ์ พลังกตจุตเหรินจง^๖ ของหมีซ่าไปด้วย

สิงเค่อเหล่ยรีบจุดไปดู เมื่อมองไปเห็นดวงหน้าน้อย ๆ ของหมีซ่า ไร้สีเลือด เขาก็รีบก้มลงอุ้มเธอ แล้ววิ่งไปยังห้องพยาบาลทันที

ตอนที่หมีซ่าฟื้นขึ้นมา เธอกำลังอิงแอบอยู่ในอ้อมอกของสิงเค่อเหล่ย หลังจากที่รู้สึกตัวดีแล้ว หมีซ่าก็หน้าแดงขึ้นมา “โดยบังเอิญ” พลังตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่งตัวตรง และเช็ดคางน้อย ๆ ขึ้นเพื่อแสดงท่าที่ปฏิเสธ “คุณอย่ามาถือโอกาสแต่ะอังฉินนะ”

“ถ้าหัวหน้ากองของพวกคุณไม่ใช่ผู้หญิง อุ้มคุณไม่ไหว ผมก็คงซี้เกียจเข้าไปยุ่ง ตอนกลางวันกินข้าวไปเยอะสิท่า ถึงได้ตัวหนักขนาดนี้” ทันทีที่เธอผละออกจากอ้อมอกของเขา สิงเค่อเหล่ยก็กลับมามีสีหน้าท่าทางทะเล้นอย่างปกติ แกว่ตาบออ่อนอ่อนโยนก่อนหน้านั้นจึงถูกดบังไว้อย่างง่ายดาย

แม้จะกำลังไม่สบาย แต่หมีซ่าก็ไม่ยอมอ่อนข้อ “เสียดายข้าวสวยกับหมั่นโถวของทัพสินะ ฉันจะกินให้เยอะๆ เลย รายจ่ายของพวกคุณจะได้เกินงบ!”

สิงเค่อเหล่ยอมยืมพลังกวาดตามองร่างพอมบางของเธอ “ถ้าคุณกินเยอะจนรายจ่ายของเราเกินงบได้ ผมจะยอมใช้แซ่เดียวกับคุณเลย”

หมีซ่าแสดงท่าที่รังเกียจ “ใครเขาจะอยากได้คุณกัน”

พอเห็นเธอทำท่าทางด้นทุรังเหมือนเด็ก ดวงตาของสิงเค่อเหล่ยที่มองเธออยู่ก็ฉายแววอ่อนโยนและจืดจางโดยไม่รู้ตัว เขายกมือขึ้นลูบผมยุ่งๆ ของเธอแล้วเอ่ยเสียดๆ ชัดกับแววตาบออ่อนของตัวเธออย่างสิ้นเชิง “ถ้ารู้ตัวว่าไม่สบายก็ขอลาป่วยได้ จะฝืนทำเก่งทำไม ตัวเองเป็นหมอแท้ๆ แต่กลับไม่รักษาสุขภาพเสียเอง ระวังเถอะ ผมจะทำให้คุณไม่ผ่านการประเมิน!”

หมีซ่าจ้องเขา “จะใช้อำนาจในทางมิชอบบั้นหรือ ถ้าคุณกล้าทำให้ฉัน

^๖ จุตลมปรานที่อยู่ตรงจุดกึ่งกลางระหว่างปลายจุมูกกับริมฝีปากบน การกระตุ้นจุตลมปรานนี้จะช่วยให้คนที่หมดสติฟื้นขึ้นได้

“ไม่ผ่าน ฉันจะร้องเรียนคุณ!”

“นี่ถึงขั้นกล้าขู่ผมแล้วเหรอ” สิงเค่อเหล่ยแกล้งบีบมือเธอ “สีหน้าท่าทางใช้ได้เลยนะเนี่ย”

หมีซ่าชักมือกลับมาแล้วตีเขา

แต่สิงเค่อเหล่ยไม่โกรธ “คุณพักสักสองวันเถอะ ใช้การเป็นลมครั้งนี้เป็นข้ออ้างซะ คุณวางใจได้ มีผมอยู่ทั้งคน คุณต้องผ่านการทดสอบแน่นอน”

“ใครให้คุณใช้เส้นสายให้ไม่ทราบ” หมีซ่าปฏิเสธน้ำใจของเขา “คนเป็นหมอกก็ต้องมีร่างกายที่แข็งแรงเหมือนกัน ไม่อย่างนั้น ถ้าวันไหนฉันเกิดเป็นลมล้มพับในห้องผ่าตัดขึ้นมาจะทำยังไง แถมนี้ยังเป็นระเบียบของทางโรงพยาบาลด้วย ฉันจะมาทำตัวซี้เกียจไม่ได้หรอก” หมีซ่าจ้องตาสิงเค่อเหล่ย ใบหน้าของเธอยังคงฉายแววความเป็นเด็กอยู่ แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมานั้นกลับจริงจังมาก “คุณบอกเองไม่ใช่เหรอว่ากองทหารที่เดินแถวยังไม่เป็นระเบียบ ไม่อยากคิดเลยว่าตอนไปออกรบจะเป็นยังไง ในเมื่อฉันเลือกจะทำงานที่โรงพยาบาลทหารบกแล้ว ฉันก็ต้องทำให้ได้ ฉันต้องเป็นแพทย์ในยามสงบ และเป็นทหารในยามสงคราม!”

คิดไม่ถึงเลยว่าแม่สาวน้อยบอบบางตรงหน้าจะมีจิตสำนึกที่ตึกขนาดนี้

“ผมชื่นใจจริงๆ ที่คุณคิดได้แบบนี้” สิงเค่อเหล่ยยกมือทั้งสองขึ้นกอดอกพลาทกวดตามองหมีซ่าอย่างละเอียดย แล้วจู่ๆ เขาก็ป้อนอุดมการณ์ทางการเมืองใส่สมองของเธอด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง “หากไม่เรียนรู้อย่อมทำให้ล่าหลังผู้อื่น ดังนั้น เพื่อให้เราสองคนได้ก้าวหน้าไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้เราจัดการความสัมพันธ์ระหว่าง ‘สหายร่วมปฏิวัติ’ ได้ดี คงต้องลำบากคุณแล้วนะ”

“นี่พูดบ๊ายบายอะไรของคุณเนี่ย ฉันขอสาบานต่อหน้าดวงจันทร์เลยว่าฉันไม่อยากจะก้าวหน้าไปพร้อมๆ กับคุณเลยจริงๆ” หมีซ่าพูดพลาทกวดว่าเหมือนที่ใช้พิงหลังอยู่ป่าไผ่เขาเป็นการประท้วง “ขอร้องละ คุณอย่าทำท่าเหมือนกำลังจะช่วยให้ฉันหลุดพ้นจาก ‘ความเซลา’ แล้วบังคับให้ฉันต้องยอม ‘ประนีประนอม’ กับคุณตอนนี้เลยได้มั๊ย”

“อย่าขยับตัวซี้ซั้วสิ ถ้าคุณทำผ้าปูเตียงของห้องพยาบาลเลอะเทอะ

ผมจะไม่ช่วยคุณจริงๆนะ” ลิงเค่อเหล่ยกพักรบชั่วคราว เพราะขึ้นเขายังแซวเธอต่อไป หมิซ่าต้องโกรธเป็นฟืนเป็นไฟแน่นอน สุดท้ายเขาก็จ้องเธอด้วยแววตาลึกซึ้งครู่หนึ่ง

หมิซ่าอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะระลึกได้ว่า ที่ลิงเค่อเหล่บอกเธอว่าเธอไม่สบาย หมายถึงช่วงนั้นของเธอในทุกเดือน แก้มของหมิซ่าแดงเรื่อขึ้นมาทันที เธอผลักเขาอย่างแรงครั้งหนึ่ง รู้สึกอายเสียจนทำตัวไม่ถูก “คุณรีบออกไปซะ ฉันไม่อยากเห็นหน้าคุณแล้ว”

ลิงเค่อเหล่ยกกลับหัวเราะไว้ไม่อยู่ ก่อนจะออกไปหาออกคำสั่งกับเธอว่า “เดี๋ยวพอให้น้ำเกลือเสร็จ ใส่เสื้อผ้าผมกลับไปแล้วกันนะ”

ตอนที่พบกันครั้งแรก เลือดฝาดที่เธอสวมอยู่ในสภาพไม่เรียบร้อยคราวนี้ก็ยัง...หมิซ่าเขินอายเสียจนหน้าแดงตัวแดงไปถึงนิ้วเท้า เธอคว้าชุดฝึกของเขาซึ่งบอวลไปด้วยกลิ่นอายชายชาติทหารขึ้นมาปิดหน้า รู้สึกอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

ทว่าลิงเค่อเหล่กลับยิ้มอย่างไม่ถือสา

หลังจากวันนั้น หมิซ่าก็เข้ารับการฝึกตามปกติ แต่สิ่งที่ต่างไปจากเดิมก็คือ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ลิงเค่อเหล่จะคอยมาตรวจตราเหล่าพลทหารหญิงเป็นระยะ สวีเหียนซานจับสังเกตได้ว่า เวลาพักของพวกเธอมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเทียบกับช่วงก่อนหน้านี้ที่หมิซ่าเป็นลมในวันนั้น กระทั่งถึงวันที่ต้องฝึกปฐมนิเทศในสนามรบ ลิงเค่อเหล่จึงได้ให้พลทหารชายหญิงทั้งหมดมาฝึกด้วยกัน

พอการฝึกเริ่มขึ้น หมิซ่ากับสวีเหียนซานแยกกันไปสาธิตวิธีการปฐมนิเทศให้กับเหล่าทหารใหม่คนละกลุ่ม สวีเหียนซานเป็นผู้สาธิตวิธีการทำแผลที่มีเลือดออกบนแขนขวา เธอเดินไปตรงหน้าพลทหารที่แสดงเป็นทหารที่ได้รับบาดเจ็บ จากนั้นก็สาธิตวิธีการปฐมนิเทศพลาถอชียาไปด้วย ส่วนหมิซ่าเป็นผู้สาธิตวิธีการปฐมนิเทศกระดูกขาหัก โดยมีลิงเค่อเหล่แสดงเป็นทหารที่ขาหัก

หมิซ่าไม่สนใจสีหน้าอมยิ้มของอีกฝ่าย เธอสั่งให้เขาถอนลงและแสดง

บททหารขาหักด้วยท่าที่จริงจัง สิ่งเคอะเข๋ลทำตามที่เราบอก จากนั้นหมีขาวก็หยิบไม้กระดานขึ้นมาด้วยท่าทางคล่องแคล่ว เธอสาธิตวิธีการปฐมพยาบาล พลังอธิบายให้เหล่าทหารใหม่ฟังอย่างใจเย็น “ทหารท่านนี้จะกระดุกหักเป็นบริเวณกว้าง มีเลือดออกมาก เราต้องใช้ไม้กระดานสองแผ่นตามขาไว้ให้แน่น ก่อนอื่นให้ใช้ผ้าพันแผลพันที่ต้นขา...” ขณะอธิบาย มือขาวนวลและเรียวยาวของเธอไปเฉียดโคนต้นขาด้านนอกของสิ่งเคอะเข๋ลเข้าโดยไม่รู้ตัว “เวลาพันผ้าพันแผล ต้องพันให้กระชับพอดีๆ ถ้าพันหลวมเกินไปจะตามกระดุกที่หักไม่อยู่ แต่ถ้าพันแน่นเกินไปก็จะส่งผลเสียต่อ...” ในขณะที่ปากเธอพูดว่าไม่ควรพันแน่นเกินไป แต่มือของเธอกลับออกแรงดึงผ้าพันแผลจนแน่นหลายครั้ง

เดิมหมีขาวเจตนาจะรัดแน่นๆ เพื่อให้ใครบางคนรู้สึกเจ็บ แต่ร่างกายของสิ่งเคอะเข๋ลได้รับการฝึกฝนเคียวกรำมาอย่างหนัก แรงอันน้อยนิดของเธอจึงไม่ได้ทำให้เขารู้สึกเจ็บแม้แต่น้อย เขาเพียงแต่รู้ว่าบริเวณที่ถูกมืออ่อนอ่อนนุ่มของเธอสัมผัสมีความรู้สึกแปลกๆ ทั้งความรู้สึกนี้ยังทำให้สีหน้าของเขาไม่ได้อะเสียเลย สิ่งเคอะเข๋ลรู้สึกกระทั่งว่า เขาจำเป็นต้องให้บทเรียนบทหนึ่งกับหมีขาว เพื่อบอกให้เธอรู้ว่าร่างกายของผู้ชายนั้นอ่อนไหวมาก

หลังจากการฝึกในวันนั้นสิ้นสุดลง สิ่งเคอะเข๋ลก็หาจังหวะเข้าถึงตัวหมีขาวโดยที่เธอไม่รู้ตัว เขาเอ่ยเสียงเบา “ผมตัดสินใจแล้วว่า หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจครั้งนี้ ผมจะไปอยู่โรงพยาบาล เพื่อสะกดรอยตามและจูโจมคุณ” พอเห็นหมีขาวมีสีหน้าโมโห เขาก็ตั้งใจพูดกวนประสาทเธออีกประโยค พลังยิ้มแฉ่ง “ก่อกวนให้โรงพยาบาลแตกไปเลย!”

หมีขาวรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับพฤติกรรมยั่วกวนประสาทที่สิ่งเคอะเข๋ลทำกับเธอเป็นประจำ ตั้งแต่ที่ทั้งคู่รู้จักกันมา เมื่อไรที่ได้เจอหน้า หากไม่ได้แซวเธอสักสองสามประโยค ก็ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นจะตายเอาเสียให้ได้ จนทำให้หมีขาวเกือบจะเข้าใจไปว่า งานของผู้พันสิงก็คือ...แซวคนทุกวัน!

“ก่อนหน้านี้ใครนะที่ทำทำซิ่งซัง ด่าฉันว่าสติปัญญาไม่สมประกอบ ตอนนี้ดันประสาทกลับ มาไวยวายขอไปอยู่โรงพยาบาลซะเอง เอาสิ ไปที่

แผนกจิตเวชได้เลย ที่นั่นเหมาะกับคุณเลยละ” หมิ่ข่าจ้องสิงเค่อเหล่ย ตาเข้ม้ง พลังเอ่ยด้วยความโมโห “ยี้มๆๆ ยี้มเข้าไปสิ ไม่กลัวว่าหน้าจะ เกร็งจนเป็นตะคริวหรือไง!”

สิงเค่อเหล่ยยกไห้ล่ออย่างไม่ยี่หระ สีหน้าท่าทางของเขายังคงม่นอก มั่นใจเช่นเคย ขณะที่หมิ่ข่ากำลังจะเดินหนีไป เขาก็พลิกฝ่ามือไปคว้าข้อมือ เธอไว้ จากนั้นก็ออกแรงเล็กน้อย แล้วดันตัวเธอไปติดกับผนังทั้งใบหน้า ยี้มกริม “ผมรู้สึกว่หลังจากที่ผมอบรมสั่งสอนคุณมา คุณมีพัฒนาการ ดีขึ้นอย่างผิดหูผิดตาเลยนะ” ช่วงแรกๆ ที่เขาแซวเธอ เธอไม่ได้เถียงเขา กลับไวขนาดนี้

“คุณจะทำอะไรนะ” หมิ่ข่าถูกสิงเค่อเหล่ยกักตัวไว้ระหว่างตัวเข้ากับ ผนัง กลืนนุหรีบนตัวเขาซึ่งเธอพอจะคั่นเคยอยู่บ้างกลับกลายเป็นกลืนอาย เย้ายวนในห้วงเวลานี้ เธอนิ่งอึ้ง พูตอะไรไม่ออก ได้แต่มองเขาด้วยหัวใจ ที่เต้แ่นแรง

หากจำไม่ผิด นี่เป็นครั้งแรกที่หมิ่ข่าได้มองเขาในระยะประชิดขนาดนี้ ใบหน้าของสิงเค่อเหล่ยคมเข้มมาก โดยเฉพาะคิ้วเรียวดุจกระบี่ของเขาซึ่ง ขยับจนให้ใบหน้าดูตุตัน ทั้งช่วยเสริมให้โครงหน้าของเขาดูคมเข้มมากขึ้น ไปอีก มีเพียงริมฝีปากที่ไม่หนาไม่บางจนเกินไปเท่านั้นที่ดูอ่อนโยนอย่างยิ่ง มุมปากของเขาเซิดขึ้นเล็กน้อย ทำให้ดูเหมือนว่าเขายิ้มอยู่ตลอดเวลา ลักษณะเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำให้เขาได้รับฉายาว่า “เสือหน้ายิ้ม” แต่ยังทำให้ ใบหน้าคมเข้มดุตันของเขามีความเป็นเด็กเจืออยู่ด้วย

ด้วยรู้สึกว่าเขาขยับเข้ามาใกล้ตัวเองมากขึ้น หมิ่ข่าจึงใช้มือทั้งสองดัน หน้าอกเขาไว้อย่างเกร็งๆ พลังขอร้องอย่างตะกุกตะกัก “คุณปล่อยฉัน ไปเถอะ” สาวน้อยปากกล่ำลิ้นฤทธิ์ทันทีเมื่อเผชิญกับความเป็นนักเลงของเขา

พอเห็นว่าเธอตื่นกลัวจนทำอะไรไม่ถูก รอยยิ้มในดวงตาของสิงเค่อ- เหล่ยกียิ่งลึกซึ้งขึ้นอีก เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้ใบหูของเธอพลงกระซิบ “ทำไม ต้องหน้าแดงด้วยล่ะ ที่ตอนคุณ ‘ลูปๆ คล่าๆ’ ผม ไม่เห็นคุณจะเขินตรงไหน เลย” ลมหายใจร้อนผ่าวรินรดบนใบหูของเธอ ทำให้จิตใจของหมิ่ข่าสับสน ว้าวุ่นไปหมด แต่แล้วสิงเค่อเหล่ยก็ไม่ได้ขยับเข้าใกล้เธอเพิ่มขึ้นอีก เขา

หยุดอยู่เพียงแค่นั้น ก่อนจะถอยหลังมาหนึ่งก้าว แล้วยกไหล่อย่างไม่หวั่น
“นี่เป็นการลงโทษ ต่อไปอย่าทำแบบนี้อีกเด็ดขาด” หลังพูดจบ เขาสาวเท้า
เดินจากไปทันที

กว่าหมีขาวจะเรียกสติกลับคืนมาได้อีกครั้ง สิ่งเคอะเขลาก็หายตัว
ไปแล้ว

“ลงโทษเธอ อะไรของเธอเนี่ย” หมีขาวไม่อาจเข้าใจความหมายของ
สิ่งเคอะเขลได้ด้วยสติปัญญาของตัวเอง และพอลองคิดย้อนกลับไป
ทุกครั้งทีสิ่งเคอะเขลจะใจเข้าใกล้เธอ เธอก็จะเกิดอาการมืออ่อนเท้าอ่อน
สมองตื้อเป็นปฏิกิริยาถูกช็อตตามมาเสมอ หมีขาวยกสองมือขึ้นปิดหน้า รู้สึก
กลัวใจที่ตัวเองไม่เอาไหน “สิ่งเคอะเขล ไอ้คนลามก!”

เวลาหนึ่งเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เผลอแวบเดียวก็มาถึงการประเมิน
ผลช่วงที่หนึ่งแล้ว หมีขาวพยายามทำอย่างสุดความสามารถ นอกจากการ
ประเมินผลสถานีสุดท้ายที่กำลังดำเนินการอยู่ การประเมินผลทุกสถานี
ของเธอล้วนแล้วแต่ผ่านมาได้ยอดเยี่ยม หมีขาวผู้มีรูปร่างบอบบางและ
อ่อนแอทำได้เพียงเท่านี้จริงๆ

ในตอนนี้อย่างไรก็ตามกำลังเข้าร่วมปฏิบัติการซ้อมรบแบบประจันหน้า
ที่มีชื่อว่า “ภารกิจอันตรายเกียรติ” อยู่

ปฏิบัติการซ้อมรบที่มีชื่อว่า “ภารกิจอันตรายเกียรติ” เป็นเกมสงคราม
ออนไลน์เกมใหม่ที่มีฉากอยู่ในค่ายทหาร เนื่องจากยุทธวิธีการทำสงคราม
ในเกมมีส่วนคล้ายกับยุทธวิธีการทำสงครามจริงของกองทัพ ทั้งฉากและ
อาวุธก็เหมือนจริงมาก และยังมีความรู้ด้านการทหารสอดแทรกอยู่ในเกม
มากมาย จึงมีการนำเกมนี้มาทดลองใช้ในกองทัพ

ภายในห้องคอมพิวเตอร์ของค่าย พลทหารหญิงแต่ละคนล้วนจ้อง
หน้าจอคอมพิวเตอร์กันตาไม่กะพริบ มือหนึ่งกุมเมาส์ ส่วนอีกมือหนึ่ง
กดปุ่มบนคีย์บอร์ด บางคนร่ำรีวเล่นเกมอย่างคล่องแคล่ว อย่างเช่นสวี่-
เหยียนซาน ในขณะที่บางคนกลับมีท่าทางเก้ๆ กังๆ อย่างเช่น...สิ่งเคอะเขล
เดินเข้าไปหาโดยเอามือโพสหลัง สายตาของเขาหยุดอยู่ที่พลทหารหญิง

คนหนึ่งตรงมุมห้อง มือไม้ของเธอกำลังพันกันแน่นหายไปหมด

หมีขำไม่เคยเล่นเกมออนไลน์มาก่อน แม้เธอจะเคยใช้คอมพิวเตอร์แต่นิ้วมือก็ยังคงแข็งทื่อเหมือนช้างเท้าหมี สิ่งเค่อเหลี่ยยืนอยู่ข้างหลังเธอ เมื่อเห็นว่าเธอถูกฝ่ายข้าศึกกำจัดทิ้งครั้งแล้วครั้งเล่าภายในเวลาไม่กี่นาที เขาก็แทบจะอยากฝาสมองเธอออกมาดูว่าในสมองของเธอยัดซีเถื่อนเอาไว้หรือใส่ความรู้ไว้กันแน่ ผู้บัญชาการสั่งให้เธอตีโอบจากทางปีกขวาแท้ๆ แต่เธอกลับดึงดันโถมตีเข้าไปทางปีกซ้าย การดันทุรังสุดท้ายอย่างไร้มันสมองแบบนี้มันช่างน่าโมโหนัก

หลังจากที่หมีขำในเกมถูกล้างหารนับครั้งไม่ถ้วน สิ่งเค่อเหลี่ยก็ทนดูไม่ไหวอีกต่อไป เขายืนโถมตัวจากด้านหลังของเธอ ยื่นมือขวาไปกุมมือเธอไว้พลางขยับเมาส์ ส่วนมือซ้ายก็ปิดมือน้อยๆ ของเธอออกไป แล้วกดปุ่มคีย์บอร์ดรัวๆ พร้อมกับเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ถ้าไม่ยอมสอบตกสถานี่นี้แล้วต้องอยู่ฝึกต่ออีกหนึ่งเดือน คุณก็เงี้ยวไว้!”

หมีขำซึ่งกำลังจ่อจอยอยู่กับเกมตรงหน้าสะดุ้งตกใจ เมื่อเห็นว่าเป็นสิ่งเค่อเหลี่ย เธอก็อยู่นิ่งๆ อย่างว่าง่าย

ท่วงท่าของสิ่งเค่อเหลี่ยดูเท่มาก มือของเขายับได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว มือของหมีขำขยับไปตามมือของเขาราวกับหุ่นเชิด เธอค่อยๆ ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วมองไปที่นิ้วมือซึ่งขยับไปมาอย่างรวดเร็วของเขา จากนั้นเธอก็เอียงศีรษะเล็กน้อย และจับจ้องไปยังใบหน้าด้านข้างอันคมเข้มของเขา

ต่อมา แม้เวลาจะผ่านไปนานหลายปี แต่ทุกครั้งที่คิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น หมีขำก็ยังระลึกหัวน้ไหวและอบอุ่นอยู่เสมอ ท่วงท่าของสิ่งเค่อเหลี่ยที่โอบเธอไว้ในอ้อมแขนอย่างหลวมๆ ใบหน้าด้านข้างอันหล่อเหลาซึ่งแทบจะแนบติดชิดผิวกายของเธอ อีกทั้งลมหายใจอุ่นๆ ของเขาที่รินรดบนตัวเธอ หมีขำจดจำมันขึ้นใจและจะไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต

กระทั่งเขาช่วยเธอเล่นเกมจนได้คะแนนผ่านตามเกณฑ์การประเมิน หมีขำจึงค่อยตื่นจากภวังค์ เธอขยับตัวเล็กน้อยเพื่อเตือนให้เขาออกห่างจากเธอ พลางพิมพ์เบาๆ ว่า “คิดไม่ถึงเลยว่าคุณจะเก่งคอมพิวเตอร์กับเขา

ด้วย” เท่าที่เธอเคยสัมผัสเข้ามา สิ่งเค่อเหล่ยเป็นพวกภูริลังผลาญ อย่าง
คราวที่เขาช่วยชีวิตเธอไว้ เขา सबพวกโจรเรียกค่าไถ่ได้ภายในไม่กี่หมด
ความสามารถในการต่อสู้ของเขายอดเยี่ยมมาก

เมื่อได้ยินคำชมจากปากเธอ สิ่งเค่อเหล่ยก็กระหิ้มยิ้มย่อง “ตอนที่
ผมเล่นเกมไฮเทคแบบนี้ คุณยังฝึกพลังหนึ่งดัชนี⁹อยู่เลย” ขณะพูด เขา
จงใจใช้นิ้วชี้จิ้มไปที่คีย์บอร์ดด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ

หมีซ่าเบปาก “คุณนี่เคยปกติโดยไม่มีไม่ได้เลยหรือไง”

“ใครคุยกับคุณ นี่คุณกำลังรับการทดสอบเพื่อประเมินผลอยู่นะ
ไม่รู้ตัวหรือ” สิ่งเค่อเหล่ยตีมือเธอครึ่งหนึ่ง “ตั้งใจหน่อยสิ!”

หมีซ่าแค้นเสียงที่ครึ่งหนึ่ง “คุณดูเป็นการเป็นงานตายแหละ!”

สิ่งเค่อเหล่ยหัวเราะเบาๆ และขยับตัวให้อยู่ในท่าทางที่เหมาะสม ซึ่ง
เมื่อคนอื่นมองมาก็จะดูเหมือนว่าเขากำลังแนะนำยุทธวิธีการรบให้เธออยู่
จากนั้นเขาก็ถามเธอว่า “เบอร์นกเพนกวินของคุณเบอร์อะไร”

“เบอร์นกเพนกวินอะไรกัน อ้อ คุณหมายถึงเบอร์ QQ¹⁰ นะหรือ”
หมีซ่าตอบไปโดยไม่รู้ตัว “3686...ถามไปทำไมเนี่ย”

“ของผมเบอร์ 666999 เลขสวยใช้มั้ยล่ะ” พอเหล่ยไปเห็นว่ามีคน
เดินมา สิ่งเค่อเหล่ยก็ยัดตัวขึ้นทันเวลาพอดี “แอดผมด้วยล่ะ” เมื่อพูดจบ
ก็ยังแห่เธอด้วยการขยิบตาใส่ ท่าทางได้ใจของเขาทำให้หมีซ่าอดมองค้อน
ไม่ได้

หลังการประเมินผลทั้งหมดเสร็จสิ้น หมีซ่าก็ “ครบกำหนดพ้นโทษและ
ได้รับการปล่อยตัว” วันที่ออกจากค่ายฝึกทหารใหม่ เธอได้พบสิ่งเค่อเหล่ย
ซึ่งกำลังจะออกไปข้างนอกที่หน้าประตูค่ายโดยบังเอิญ

เขาเบรกรถอย่างกะทันหันเป็นแนวโค้งสวยงาม จนรถแล่นมาจอด
ตรงหน้าเธอพอดี สิ่งเค่อเหล่ยออกคำสั่ง “ขึ้นรถ!”

⁹ หนึ่งในเจ็ดสิบสองสุดยอดกระบวณกำลังภายในของวัดเส้าหลิน

¹⁰ โปรแกรมแชตที่ใช้อย่างแพร่หลายในประเทศจีน มีสัญลักษณ์เป็นรูปนกเพนกวิน

หมีขามองไปยังรถออฟโร้ดรูปลักษณะดูคันคันนั้นแล้วลั่นเลครู้หนึ่ง “ฉันกลับเองได้ ไม่อยากทำให้คุณเสียเวลา”

“ผมจะกลับไปรายงานผลการปฏิบัติงานที่กองพลเลยจะให้คุณสองคน ตีรถไปด้วย” ลิงเค่อเหล่ยยกคิ้วข้างหนึ่ง พลาบมองไปที่สวี่เหยียนซาน “ขึ้นรถสิสาวสวย ผมจะไปส่ง”

เมื่อได้ยินดังนี้ สวี่เหยียนซานก็ทำหน้าดีใจ “ถ้าฉันไม่เกรงใจ นะคะ” เธอพูดขณะเปิดประตูด้านที่นั่งข้างคนขับไปด้วย แล้วก้าวขึ้นไปนั่ง ตรงนั้น

ลิงเค่อเหล่ยขำเลื่องมองสวี่เหยียนซานแวบหนึ่ง จากนั้นจึงหันไปมอง หมีซ่า “ยังยืนงอยู่ทำไมละ ขึ้นรถสิ แถวนั่นกันดารอย่างกับป่าดึกดำบรรพ์ ไม่มีแท็กซี่ให้คุณใช้บริการหรอคะ”

ภายใต้สายตาแรงเร้าของสวี่เหยียนซาน หมีซ่าขึ้นไปนั่งบนเบาะหลัง อย่างไม่เต็มใจ

สวี่เหยียนซานเป็นคนคุยเก่งมาก เธอคุยกับลิงเค่อเหล่ยตลอดทาง ลิงเค่อเหล่ยไม่ใช่ผู้ชายเฉยชาจำพวกที่เอาแต่เงียบคอยฟังฝ่ายเดียว เขา คุยตอบบ้างเป็นครั้งคราวเพื่อไม่ให้คู่สนทนารู้สึกกระอักกระอ่วน จึงทำให้ สวี่เหยียนซานคุยอย่างออกรสมากขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายเธอถึงกับบอกให้เขา ไปส่งหมีซ่าก่อน

เดิมหมีซ่าก็ไม่อยากอยู่กับลิงเค่อเหล่ยตามลำพังอยู่แล้ว เธอยอม ยินดีเป็นธรรมดา เธอบอกเขาเป็นระยะว่าให้ปล่อยเธอลงตรงไหนก็ได้ใน ตัวเมือง ลิงเค่อเหล่ยไม่ได้ตอบเธอตรงๆ แต่มองเธอผ่านทางกระจกมองหลัง แทน และถามสวี่เหยียนซานว่าจะไปลงที่ไหน จากนั้นเขาก็หมุนพวงมาลัย รถ แล้วเหยียบคันเร่งจนมิด

หลังลงจากรถไป สวี่เหยียนซานยังคงหันกลับมามอง ท่าทางของเธอ ดูอาลัยอาวรณ์อยู่มาก

แต่ลิงเค่อเหล่ยไม่ได้รู้สึกรู้สอะไรเลย เขาเพียงแต่กลับรถแล้วขับ ออกไปจากที่นั่น

หมีซ่าพบว่ารถกำลังมุ่งหน้าไปตามเส้นทางกลับบ้านตัวเอง ซึ่งแปลกๆ

นิดหน่อย “นี่คุณรู้ที่บ้านฉันอยู่ไหนหรือ”

“ถ้างานสวดนมยังไม่พร้อม แล้วจะทำสงครามได้ยังไงละ ชินทำแบบนั้นก็เท่ากับขอให้ฝ่ายข้าศึกมากำจัดฝ่ายตัวเองนะสิ” ถ้อยคำนั้นบอกเป็นนัยว่า เขารู้ว่าเธอกำลังจะไปที่ไหน

“แล้วคุณจะสวดนมฉันไปทำไมเล่า ฉันไม่ใช่ข้าศึกสักหน่อย”

“ทำไมคุณถึงได้ซื้อบ๊อบแบบนี้ละ ผมสืบข้อมูลเกี่ยวกับตัวคุณไปทำไม คุณไม่รู้เหตุผลนั้นหรือ ผมจะบอกให้คุณรู้ไว้นะหมีขา ผู้ชายดีๆ อย่างผม นะ หายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรซะอีก ถ้าคุณยังเล่นตัวอีก ผมก็...” เขายังพูดไม่ทันจบก็มีเสียงโทรศัพท์มือถือดังแทรกขึ้นมาเสียก่อน

หมีขาตกปุ่มรับสาย หมีอ้วแผดเสียงดูมาจากปลายสาย “ในที่สุดก็รับสายได้ซะที ยายตัวแสบ! ฉันคิดว่าแกตายไปในค่ายฝึกทหารแล้วซะอีก จะบอกให้ละ แกรีบกลับบ้านเดี๋ยวนี้เลย นี่ตาหมีไม่โหดใหญ่แล้ว”

หมีขาตื่นกลัวขึ้นมาทันที “ตาหมีรู้เรื่องแล้วหรือ พี่เขยไม่ได้ช่วยฉัน ปิดเรื่องนี้ไว้หรือกหรือ นี่พี่เขาเก็บความลับไว้ไม่อยู่หรือเนี่ย ตอนนี้นฉันไม่กลับไปหรือก ฉันจะไปบ้านพี่ พี่อย่าแกล้งน้ำใจแบบนี้สิ ให้ฉันไปหลบภัยสักพักเถอะ ขออภัย...”

“จะมาขออภัยอะไรละ ต่อให้ฉันโขกหัวค่านับขอโทษแทนแกก็ไม่มีประโยชน์ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันไม่กล้าช่วยแกปิดบังความจริงต่อหรือก ตาหมีไม่ปลดถานจ้อเยว่กับบุญแล้ว ฉันขอบอกไว้ก่อนเลยนะว่าแกห้ามมาบ้านฉันเด็ดขาด” พอพูดจบหมีอ้วก็วางสายทันที

“แกล้งน้ำใจจริง ๆ!” เพิ่งออกจากค่ายฝึกทหารก็ไม่มีบ้านให้กลับเสียแล้ว ไหล่น้อยๆ ของหมีขาลูกลง เธอไม่สนใจสิ่งเค่อเหลยซึ่งกำลังยืมยินดีกับชะตากรรมของเธอ ระหว่างที่หมีขาโทรศัพท์เพื่อหาที่ไป ในใจเธอก็แอบด่าสิ่งเค่อเหลยไปด้วยว่าเขาช่างเลวได้ใจ คนลั้มแล้วยังจะเหยียบซ้ำอีก

คนแรกที่หมีขาโทร.หาก็คือเสี่ยวเซี่ย เพื่อนสนิทของเธอ แต่ผลปรากฏว่ากลับมีเสียงต๋อว่าดังลั่นมาจากปลายสาย “เธอรู้จักโทร.หาคนอื่นด้วยหรือ นี่ฉันนึกว่าเธอถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่อีกรอบแล้วซะอีก ปิดมือถือตั้งหนึ่งเดือนเต็มๆ อายากโดนฉันซ้อมหรือไงซะ รอให้ฉันกลับไปก่อน แล้ว

ฉันจะเล่นงานเธอให้เช็ด!”

เสียงของเลี้ยวเซียดังมากจนหมีชาต้องยื่นโทรศัพท์มือถือออกไปห่างๆ ตัว กระทั่งเลี้ยวเซียดบอกว่าเธอจนเหนื่อยแล้ว หมีชาจึงได้เล่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนี้ให้เลี้ยวเซียดฟัง แต่ปลายสายกลับโมโหขึ้นมาอีกครั้ง “สมน้ำหน้า! หายตัวไปตั้งเดือนหนึ่ง ถ้าฉันเป็นคุณอาหมี ฉันก็จะจัดการเธอเหมือนกัน!”

เลี้ยวเซียดเสียงดังขนาดนั้น สิ่งเค่อเหลยยอมต้องได้ยินเป็นธรรมดา หมีชารู้สึกเสียหน้า และเตือนเพื่อนสนิทไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ “นี่เธอ พอได้แล้ว ฉันไม่ได้โทร.มาให้เธอด่านะ แต่ฉันโทร.มาขอให้เธอช่วยต่างหาก ขอความช่วยเหลือนะ เข้าใจมั๊ย”

เลี้ยวเซียดตอบกลับอย่างไม่เห็นด้วย “ขอความช่วยเหลือกับผีน่ะสิ ภูญแจสารองเธอก็ไม่ใช่เธอ ไปเองไม่เป็นหรือไง ต้องให้แม่บินกลับไปแล้วถามเกียวกูใหญ่ๆ ไปรับถึงที่เลยหรือไง”

“บิน? นี่เธออยู่ไหนเนี่ย กำลังเที่ยวอยู่หรือ ทำไมฉันถึงไม่รู้ล่ะ” หมีชาอึ้งไป

“นอกจากเรื่องฉัดยากับกนิยาแล้ว เธอรู้อะไรบ้างล่ะ!” เลี้ยวเซียดถามอย่างไม่สบอารมณ์แล้วพูดต่อ “ตอนนี้ฉันอยู่เมืองนอก กำลังเที่ยวสนุกสุดๆ ไปเลยละ ถ้าเธอไม่มีธุระอะไรก็อย่ามารบกวนฉัน ถ้าจะไปอยู่บ้านฉันเชิญเสด็จไปเอง แค่นี้ละ ฉันวางสายละ”

จะเสด็จไปเองยังงั้นละ ในเมื่อภูญแจสารองอยู่ที่บ้าน ถ้าต้องให้เธอป็นหน้าต่างเข้าบ้านไปเอาภูญแจโดยมีตาหมีคอยจ้องอยู่ หมีช่ายอมนอนข้างถนนเสียยังดีกว่า

ในบรรดาเพื่อนๆ ของเธอ มีเพียงเลี้ยวเซียดคนเดียวเท่านั้นที่อยู่คนเดียว ส่วนคนอื่นๆ ถ้าไม่อยู่กับแฟนก็อยู่กับพ่อแม่ หมีชาลองค้นหารายชื่อในโทรศัพท์มือถือ จากนั้นก็กดโทร.ออกอีกครั้งหนึ่ง ปลายทางรับสายอย่างรวดเร็ว เสียงหวานใสเคล้าเสียงหัวเราะของเฮ่อซีดังมาจากปลายสาย “ซาซา ผูกทหารจบแล้วหรือ ได้ยินอาสิงบอกว่าสิ่งเค่อเหลยเป็นคนดูแลการฝึกของค่ายฝึกทหารใหม่ เราไม่ได้รังแกเธอใช้มั๊ย”